

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของ
นายทุนภาคใต้ในอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์

Study the Factor that Affect Coming in Invests to Grow Rubber
of Capitalist from the South of Thailand, Lom-kae District
Phetchabun province.

โดย

นางสาวดอกอ้อ ขวัญนิน

สังกัด

คณะวิทยาการจัดการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ประจำปี 2555

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ เพราะได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ พร้อมทั้งได้รับคำแนะนำจากคณาจารย์ ผู้บริหาร ในมหาวิทยาลัยฯ เป็นอย่างดี

การวิจัยเรื่อง ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ ในอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ จะไม่สามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ของโครงการได้เลยถ้าขาด การช่วยเหลือและอนุเคราะห์ข้อมูล จากหน่วยงาน ศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัด เพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ และเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา ในอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ รวมทั้งกลุ่มนายทุนภาคใต้ที่เข้ามาลงทุนปลูกยางพาราในอำเภอ หล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์

สุดท้ายนี้ต้องขอขอบคุณ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา คณบดีคณะวิทยาการจัดการ ที่ให้ การสนับสนุนเป็นอย่างดี

นางสาวดอกอ้อ ขวัญนิน

มกราคม 2556

ชื่อหัวข้อวิจัย	ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของ นายทุนภาคใต้ในอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวดอกอ้อ ขวัญนิน
หน่วยงาน	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของเกษตรกรที่ปลูกยางพาราในอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 61 ราย และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนจากภาคใต้ในอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 38 ราย ใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 73.77 มีอายุอยู่ในช่วง 35-44 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน มีจำนวนแรงงานในครัวเรือน 2 คน มีรายได้รวมในครัวเรือน 100,001-150,000 บาทต่อปี มีประสบการณ์ในการปลูกยางพารา 1-5 ปี มีขนาดพื้นที่สวนยางพาราไม่เกิน 10 ไร่ ประกอบอาชีพเกษตรกรรมมาก่อน ได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องยางพารามาจากผู้นำท้องถิ่น และพันธุ์ยางส่วนใหญ่ที่นิยมปลูก คือยางพาราพันธุ์ RRIM 600

จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ ได้แก่ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยทางด้านสังคม

จากผลการศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา และเจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์สวนยาง พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ของเกษตรกร คือ พื้นที่ปลูกยางพาราส่วนใหญ่มีความไม่เหมาะสม และสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการปลูกยางพารามากนัก นอกจากนี้ พื้นที่ปลูกยางพาราในเขตอำเภอหล่มเก่าส่วนใหญ่เป็นที่ดินที่ยังไม่มีหลักฐานแสดงสิทธิในที่ดิน ดังนั้น จึงทำให้เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราไม่กล้าที่จะแจ้งการปลูกยางกับเจ้าหน้าที่ จึงเป็นอุปสรรคที่สำคัญของเจ้าหน้าที่ ที่จะเข้าไปให้ความรู้แก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา

คำสำคัญ ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพารา

Research project Title	Study the Factor that Affect Coming in Invests to Grow Rubber of Capitalist from the South of Thailand, Lom-kao District Phetchabun province.
Name	Miss.Dokoo Khunwnin
University	Phetchabun Rajabhat University
Year	2556

ABSTACT

The education researches this have the objective for study conditions of rubber growers in Lom-kao district Phetchabun province. Interview schedule was used as a tool for data collection with 61 farmer respondents and study factor that affect coming in invests to grow rubber of capitalist from the South of Thailand, Lom-kao district Phetchabun province, 31 respondents.

Results of the study revealed that more than one-half of the respondents (73.77 percent) were male. The respondents had 35-44 years old. Almost one-half of them were elementary school graduates. The respondents had 4-6 family members and had 2 family members were labour. They had an annual income of 100,001-150,000 baht and 1-5 years of experience in the rubber. They had an area of rubber plantation for 10 Rai. Agricultural occupations before. The respondents obtained the information from local leaders and the rubber seeds are RRIM 600.

Results of the study factor that affect coming in invests to grow rubber of capitalist from the South of Thailand revealed that factor that affect coming in invests to grow rubber of capitalist from the South of Thailand depend on economic factors and social factors.

Results of the study problems and suggestions from farmers revealed that more than one-half of the farmer were unsuited plantation area. Moreover, rubber plantation was no evidence of land rights. Therefore, the obstruction of an officer whose provide knowledge to the farmers.

Keyword factor affecting come in invests to grow rubber

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 กรอบแนวคิดทางทฤษฎี	5
2.3 การปลูกยางพาราในประเทศไทย	13
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	21
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	24
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	24
3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	25
3.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	26
บทที่ 4 ผลการวิจัย	
4.1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา	28
4.2 ผลการศึกษาข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา	32

4.3 ผลการศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา และเจ้าหน้าที่ของรัฐ	36
--	----

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผล	37
5.2 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	39
5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาคั้งต่อไป	39
บรรณานุกรม	40
ภาคผนวก	43
ประวัตินักวิจัย	48

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1 ปริมาณการผลิตยางพาราของประเทศต่างๆ ปี พ.ศ.2549-2554	2
ตารางที่ 1.2 ปริมาณการส่งออกยางแยกตามประเภทของไทย ปี พ.ศ.2549-2554	2
ตารางที่ 1.3 พื้นที่ปลูกยางของไทยแยกตามรายภาค ปี พ.ศ.2551-2553	2
ตารางที่ 1.4 พื้นที่ปลูกยางของจังหวัดในเขตภาคเหนือ ปี พ.ศ.2553	3
ตารางที่ 2.1 แสดงจำนวนสัมที่ผู้ผลิตคนหนึ่งยินดีจะนำออกขาย ณ ระดับราคาต่างๆ	12
ตารางที่ 4.1.1 ข้อมูลเพศของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา	28
ตารางที่ 4.1.2 ข้อมูลอายุของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา	29
ตารางที่ 4.1.3 ข้อมูลระดับการศึกษาของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา	29
ตารางที่ 4.1.4 ข้อมูลจำนวนสมาชิกในครัวเรือนของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา	29
ตารางที่ 4.1.5 จำนวนแรงงานในครัวเรือนของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา	30
ตารางที่ 4.1.6 รายได้รวมของครัวเรือนต่อปีของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา	30
ตารางที่ 4.1.7 ประสบการณ์ในการปลูกยางพารา	31
ตารางที่ 4.1.8 ขนาดพื้นที่สวนยางพารา	31
ตารางที่ 4.1.9 อาชีพเดิมก่อนปลูกยางพารา	31
ตารางที่ 4.1.10 แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องยางพารา	32
ตารางที่ 4.1.11 พันธุ์ยางพาราที่ปลูก	32
ตารางที่ 4.2.1 ปัจจัยด้านกายภาพ	33

ตารางที่ 4.2.2	ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	34
ตารางที่ 4.2.3	ปัจจัยด้านเทคนิค	35
ตารางที่ 4.2.4	ปัจจัยด้านสังคม	35

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ปัจจุบันยางพาราเป็นสินค้าเกษตรอุตสาหกรรมที่มีบทบาทต่อภาคเศรษฐกิจของประเทศทั่วโลก ทั้งประเทศผู้ผลิตและประเทศผู้ส่งออก โดยเฉพาะประเทศไทยถือว่าเป็นผู้ผลิตยางพาราเป็นอันดับหนึ่งของโลก มีศักยภาพการผลิตประมาณ 3.5 ล้านตันต่อปี หรือกว่าหนึ่งในสามของโลก ปริมาณการผลิตร้อยละ 90 เป็นการผลิตเพื่อการส่งออก คิดเป็นมูลค่ากว่า 3.8 แสนล้านบาทต่อปี (สถาบันวิจัยยาง, 2554) ซึ่งนับได้ว่ายางพาราเป็นสินค้าที่บทบาทต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยเป็นอย่างยิ่ง

จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นพื้นที่หนึ่งที่มีการปลูกยางพาราได้รับความนิยมน้อยอย่างแพร่หลาย มีหลายเขตพื้นที่ในจังหวัดที่มีการปลูกยางพารา เนื่องจากลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดทางตอนเหนือและตะวันออกเป็นที่ราบสูง ลักษณะของดินเหมาะสำหรับการปลูกยางพารา ซึ่งปัจจุบันจังหวัดเพชรบูรณ์มีพื้นที่ปลูกยางพาราทั้งหมด 64,495 ไร่ (ศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์, 2555) ซึ่งมีอำเภอที่ปลูกยางพาราทั้งหมด 11 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอหนองไผ่ อำเภอเบ็ญจมพิตร อำเภอวิเชียรบุรี อำเภอศรีเทพ อำเภอชนแดน อำเภอวังโป่ง อำเภอหล่มสัก อำเภอหล่มเก่า อำเภอเขาค้อ และอำเภอน้ำหนาว มีเกษตรกรที่ปลูกยางพาราทั้งหมดกว่า 1,673 ราย (ข้อมูลเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราที่ขึ้นทะเบียนปลูกไว้กับศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์, 2555)

ยางพาราเป็นพืชที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งหากได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการผลิต การส่งออก ก็จะส่งผลดีต่อเกษตรกรชาวสวนยางในประเทศอย่างมหาศาล นอกจากนี้ ยางพารายังเป็นพืชเศรษฐกิจชนิดหนึ่งที่มีความจำเป็นในการส่งเสริมอาชีพ และมีโอกาสในการพัฒนายางพาราให้เป็นพืชที่ทำให้เกิดการจ้างงานในชนบทหลากหลายมากขึ้น ทำให้มีการใช้แรงงานในครัวเรือนอย่างมีประสิทธิภาพตลอดปี สามารถดึงแรงงานให้อยู่ในพื้นที่ได้ รวมถึงลดการเคลื่อนย้ายแรงงานจากชนบทสู่เมืองได้อีกด้วย

อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่มีการปลูกยางพาราเป็นจำนวนมาก จึงมีผลให้นายทุนจากหลายจังหวัดของประเทศไทย เข้ามาลงทุนซื้อที่ดินปลูกสร้างสวนยางพาราในจังหวัดเพชรบูรณ์เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะนายทุนทางภาคใต้ โดยอำเภอหล่มเก่ามีพื้นที่ปลูกยางพารากว่า 5,770 ไร่ มีเกษตรกรที่ปลูกยางพารากว่า 152 ราย (ศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวน

ยางจังหวัดเพชรบูรณ์, 2555) ดังนั้นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกยางพาราในจังหวัดเพชรบูรณ์จึงมีความสำคัญ เพราะในอนาคตผลผลิตยางพาราจะออกจำหน่ายได้ ทำให้จังหวัดเพชรบูรณ์ มีรายได้เพิ่มขึ้น นอกจากนั้นจะทำให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีในการปลูก การกรีดยาง และการผลิตยางแผ่น สู่เกษตรกรจังหวัดเพชรบูรณ์อีกด้วย

ตารางที่ 1.1 ปริมาณการผลิตยางพาราของประเทศต่างๆ ปีพ.ศ.2549-2554

หน่วย : พันตัน

ประเทศ/ปี	2549	2550	2551	2552	2553	2554
ไทย	3,137.0	3,056.0	3,089.8	3,164.4	3252.1	3,527.3
มาเลเซีย	1,283.6	1,199.6	1,072.4	857.0	939.0	996.3
อินโดนีเซีย	2,637.0	2,755.2	2,751.0	2,440.0	2,736.0	3,093.0
จีน	533.0	590.0	560.0	644.0	665.0	710.7
อินเดีย	853.3	811.1	881.3	820.3	850.8	892.7

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง

ตารางที่ 1.2 ปริมาณการส่งออกยางแยกตามประเภทของไทย ปี พ.ศ.2549-2554

หน่วย : ตัน

ประเภท/ปี	2549	2550	2551	2552	2553	2554
ยางแผ่นรมควัน	938,984	861,326	796,549	694,510	719,442	747,284
ยางแท่ง	1,069,345	1,103,848	1,132,135	950,574	1,106,412	1,300,814
น้ำยางข้น	555,905	510,489	509,375	595,550	556,050	519,628
ยางผสม	129,564	105,151	165,164	417,499	427,661	339,942
อื่นๆ	77,875	77,948	72,060	68,060	68,060	44,713
รวม	2,771,673	2,703,762	2,675,283	2,726,193	2,726,193	2,952,381

ที่มา : กรมศุลกากร

ตารางที่ 1.3 พื้นที่ปลูกยางของไทยแยกตามรายภาค ปี พ.ศ.2551-2553

หน่วย : ไร่

ภาค/ปี	2551	2552	2553
เหนือ	600,578	693,812	853,852
ตะวันออกเฉียงเหนือ	2,799,209	2,984,097	3,362,791

กลาง (ตะวันออก)	1,977,460	2,063,418	2,174,993
ใต้	11,339,698	11,512,990	11,928,375
รวม	16,716,945	17,254,317	18,320,011

ที่มา : สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

ตารางที่ 1.4 พื้นที่ปลูกยางของจังหวัดในเขตภาคเหนือ ปี พ.ศ.2553

จังหวัด	พื้นที่ปลูก (ไร่)
เชียงราย	237,025
พิจิตรโลก	158,918
พะเยา	124,685
กำแพงเพชร	35,855
เชียงใหม่	33,349
เพชรบูรณ์	29,585
ลำปาง	29,332

ที่มา : สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของเกษตรกรที่ปลูกยางพาราในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนจากภาคใต้ในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์

1.3 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบถึงสภาพทั่วไป ทั้งสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรที่ปลูกยางพาราในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์

2. เพื่อทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ และสามารถใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการปลูกยางพาราของเกษตรกรในอำเภออื่นๆ ของจังหวัดเพชรบูรณ์

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

จากการวิจัยศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ ในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ในครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาในเขตอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ เท่านั้น และได้ทำการศึกษาเฉพาะเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในเขตอำเภอห่มเกล้าจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้กับศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ รวมถึงทำการศึกษาเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราที่ได้รับเงินทุนจากนายทุนทางภาคใต้ หรือสวนยางพาราที่กลุ่มนายทุนทางภาคใต้เป็นเจ้าของ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

เกษตรกร หมายถึง เกษตรกรผู้เป็นเจ้าของสวนยางพาราในพื้นที่อำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ขึ้นทะเบียนไว้กับศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์

ข้อมูลทั่วไปของเกษตรกร หมายถึง เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้รวมของครัวเรือนต่อปี แร่งงานในครัวเรือน ประสบการณ์ในการปลูกยางพารา ขนาดสวนยางพาราของเกษตรกรผู้เป็นเจ้าของสวนยางพาราในพื้นที่อำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นต้น

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับวุฒิการศึกษาที่เกษตรกรได้ศึกษามาจากสถาบันการศึกษาของรัฐหรือเอกชน

รายได้รวมของครัวเรือนต่อปี หมายถึง รายได้ในระยะเวลา 1 ปี ตลอดปี พ.ศ.2554 ของสมาชิกในครัวเรือนเกษตรกรทุกคนรวมกัน

แรงงานในครัวเรือน หมายถึง ผู้ที่มีสายเลือดเดียวกันกับเกษตรกรที่อยู่ในวัยแรงงานและร่วมทำการปลูกยางพาราในพื้นที่เดียวกับเกษตรกร

ประสบการณ์ในการปลูกยางพารา หมายถึง ประสบการณ์ที่เกี่ยวกับยางพารา การเพาะปลูก เก็บเกี่ยว จำหน่าย ดูแล การศึกษาดูงาน ของเกษตรกรเจ้าของสวนยางพารา

ขนาดสวนยางพารา หมายถึง จำนวนพื้นที่ไร่ที่เกษตรกรใช้ในการปลูกยางพารา

ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หมายถึง สิ่งที่เป็นมูลเหตุ เกี่ยวข้องและสนับสนุนในการปลูกยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่อำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งจะศึกษา

จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านกายภาพ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านเทคนิค ซึ่งวัดระดับผลการตัดสินใจของเกษตรกรจากแบบสอบถาม

ปัจจัยทางด้านกายภาพ หมายถึง คุณภาพกล้า秧 ชนิดของดิน ภูมิประเทศ แหล่งน้ำ ภูมิอากาศ ปริมาณน้ำฝนและการกระจายของฝน การระบายน้ำ อุณหภูมิ พืชที่ปลูกร่วมยาง วัสดุคลุมดิน โรคยางพารา การคมนาคม ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมอันเกิดจากการปลูกยาง

ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ทรัพยากรที่เกษตรกรมีอยู่เป็นจำนวนที่ดิน เงินทุน วัสดุอุปกรณ์ที่เป็นปัจจัยการผลิต ตลอดจนโอกาสที่จะได้ทรัพยากรเหล่านั้น อาชีพอื่นที่สร้างรายได้ระหว่างรอการกรีดยาง ราคาของพารา ราคาวัตถุดิบ ค่าแรง ค่าขนส่ง ภาษี การส่งเสริมการแปรรูปผลผลิต และการได้รับการบริการขั้นพื้นฐานทางเศรษฐกิจ

ปัจจัยทางด้านสังคม หมายถึง ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ เชื้อชาติ ศาสนาและกลุ่มสังคมต่างๆ ที่มีต่อบุคลิกภาพประจำตัวของเกษตรกร การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเกษตร การสนับสนุนจากครอบครัวและชุมชน การอพยพแรงงาน ลักษณะของแรงงาน แรงงานในครัวเรือนที่ร่วมทำสวนยางพารา เกษตรกรตัวอย่าง การรวมกลุ่ม เวลาว่างจากอาชีพหลัก

ปัจจัยทางด้านเทคนิค หมายถึง โอกาสการรับข่าวสารทางด้านเทคโนโลยีหรือการรับนวัตกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเกษตร ประสบการณ์ในการปลูกยางพารา นโยบายการส่งเสริมการปลูกยางพาราของรัฐบาล บทบาทหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ส่งเสริม การได้รับการส่งเสริมด้านไฟฟ้า เครื่องจักรกล ความเหมาะสมกับแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 กรอบแนวคิดทางทฤษฎี

2.1.1) ทฤษฎีการจูงใจ

คตีวิช กันธา (2548) อ้างถึงทฤษฎีการจูงใจของ ศาสตราจารย์ A.H.Maslow ซึ่งได้ตั้งทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับการจูงใจ (Maslow's general theory of human motivation) และเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย สมมุติฐานดังกล่าวมีความสำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ดังนี้

1) มนุษย์มีความต้องการ ความต้องการมีอยู่เสมอและไม่มีที่สิ้นสุด แต่สิ่งที่มนุษย์ต้องการนั้นขึ้นอยู่กับว่าเขามีสิ่งนั้นอยู่แล้วหรือยัง ขณะที่ความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้วความต้องการอย่างอื่นจะเข้ามาแทนที่ กระบวนการนี้ไม่มีสิ้นสุดและจะเริ่มตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย

2) ความต้องการที่ตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอีกต่อไปแล้วความต้องการที่ไม่มีรับการตอบสนองเท่านั้นที่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรม

3) ความต้องการของมนุษย์มีเป็นลำดับชั้นตามความสำคัญ (A Hierarchy of Needs) กล่าวคือ เมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับสูง ก็จะเรียกร้องให้มีความตอบสนองทันที (demand satisfaction)

มาสโลว์ ได้แบ่งลำดับชั้นตอนของความต้องการไว้ดังนี้

1. ความต้องการด้านร่างกาย
2. ความต้องการด้านความปลอดภัย
3. ความต้องการด้านสังคม
4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องในสังคม
5. ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จตามความนึกคิด

และได้แบ่งทฤษฎีการจูงใจแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มทฤษฎีตามกระบวนการ (Process Theories) เป็นกลุ่มที่พยายามอธิบายและบรรยายเกี่ยวกับกระบวนการที่พฤติกรรมถูกกระตุ้น ถูกชักนำไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ถูกทำให้คงไว้ตามเดิมและถูกกำหนดให้หยุด ในลำดับแรกทฤษฎีเหล่านี้จะพยายามให้คำนิยามประเภทต่างๆ ของตัวแปรที่สำคัญที่กระตุ้นให้เกิดการกระทำ เช่นความต้องการ แรงขับ สิ่งล่อใจ รางวัล ความคาดหวัง เป็นต้น และขั้นตอนต่อไปพยายามชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรนั้นเช่น ทฤษฎีหนึ่งอาจถือได้ว่า รางวัลความต้องการและสิ่งล่อใจ เป็นตัวแปรสาเหตุที่สำคัญที่จะจูงใจได้ นอกจากนี้

การให้คำนิยามของรางวัล ความต้องการ และสิ่งล่อใจแล้วทฤษฎีนี้จะชี้ให้เห็นว่าตัวแปรเหล่านี้สัมพันธ์กันอย่างไร จึงทำให้เกิดพฤติกรรมบางอย่างขึ้น ซึ่งทฤษฎีทางกระบวนการที่สำคัญอยู่ 2 ทฤษฎีคือ

(1) ทฤษฎีสิ่งเร้า-การตอบสนอง ซึ่งทฤษฎีนี้มาจากแนวคิดของฮุลล์(Hull) ซึ่งกล่าวว่า พฤติกรรมเป็นผลมาจากการรวมตัวกันของแรงขับและกำลังนิสัย นั่นคือ กระบวนการของการจูงใจเกี่ยวข้องกับตัวแปรสองประเภทนี้ และทฤษฎีนี้ยังคงแสดงให้เห็นถึงการรวมตัวกันของตัวแปรทั้งสองประเภทนี้ และทฤษฎีนี้ยังคงแสดงให้เห็นถึงการรวมตัวกันของตัวแปรทั้งสองประเภทนี้ในลักษณะต่างๆ เพื่อก่อนให้เกิดพฤติกรรม และสิ่งเร้าเดิมอาจจะสูญเสียความใหม่หลังจากที่ได้มีการปรากฏขึ้นซ้ำอีก

(2) ทฤษฎีความคาดหวัง เป็นทฤษฎีจากแนวคิดของเลวิน (Lewin) และเทลแมน (Telman) ทฤษฎีนี้เน้นในด้านที่แต่ละบุคคลมีแนวคิดเกี่ยวกับผลที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำของเขาและเขาเลือกที่จะกระทำตามความน่าจะเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น และคุณค่าของผลที่จะเกิดขึ้น การเชื่อมโยงที่ได้เรียนรู้คือความคาดหวังต่อผลที่เกิดขึ้นของพฤติกรรม

2. กลุ่มทฤษฎีทางเนื้อหา (Content Theories) กลุ่มทฤษฎีนี้เป็นกลุ่มที่มีความเชื่อว่าความต้องการของบุคคลเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้เกิดการ ทำงาน เช่น ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ (Murray) ที่ได้กล่าวว่าความต้องการก้าวร้าว ความต้องการการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการความสัมพันธ์ ความต้องการแสดงออก การต้องการความเข้าใจ นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีความต้องการอื่นที่ได้กล่าวมา เช่น ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์

2.1.2) แนวคิดเกี่ยวกับการจูงใจ

วิทยา ดาร์เรกเรียติคส์กดี (2532) กล่าวว่า การจูงใจเป็นการสร้างทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อ นวัตกรรมภายหลังการเรียนรู้แล้ว กล่าวโดยสรุปว่า การจูงใจ หมายถึงความโน้มเอียงที่จะกระทำซึ่ง เกิดจากภายในกระตุ้นและเป็นการกระทำที่มีเป้าประสงค์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายใดอย่างหนึ่ง โดยการศึกษาเกี่ยวกับทิศทางของการกระทำ (กระเลือกกระทำสิ่งต่างๆ) ขนาดของการกระทำ (คุณภาพของงาน) และความมุ่งหน้าไม่ลดละของการกระทำ(ความมานะพยายาม)และแรงจูงใจ หมายถึงเงื่อนไขใดๆ ที่มีผลต่อความพร้อมที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมหรือทำให้พฤติกรรมดำเนินต่อไป

2.1.3) ประเภทของการจูงใจ

การจูงใจแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึงการจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตนเองมีผลทำให้เราแสดงพฤติกรรมออกไปเพราะรักหรือชอบที่จะทำอย่างนั้นจากใจจริง เช่น เราชอบที่จะดูรายการแสดงดนตรีคอนเสิร์ตทางโทรทัศน์ ฉะนั้นเราจึงสนใจที่จะจำว่า รายการดังกล่าวมีในช่วงเวลาใดบ้างพอถึงเวลานั้นจะต้องทำตัวเองให้ว่างเพื่อที่จะได้มานั่งชมได้อย่างสนุกสนาน

2. การจูงใจภายนอก(Extrinsic Motivation) หมายถึงการจูงใจที่เกิดขึ้นเนื่องจากได้รับสิ่งจูงใจจากภายนอกตัวเรา ด้วยความมุ่งมั่นที่จะทำให้เราทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น คำชมเชยเป็นสิ่งจูงใจแก่คนเราให้ทำพฤติกรรมที่นำมาซึ่งคำชมเชย คะแนนเป็นเป็นสิ่งจูงใจทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน เหยี่ยุธองเป็นสิ่งจูงใจในการเล่นกีฬา เป็นต้น

วิธีการจูงใจให้บุคคลปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น อาจมีแนวทางหรือกลวิธีหลายอย่างต่างกัน สุดแต่ผู้บริหารหรือหัวหน้างานจะเลือกสรรใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะของบุคคล ลักษณะของงาน และบรรยากาศแห่งการปฏิบัติงานนั้นๆ อย่างไรก็ดี อาจจะจำแนกวิธีการจูงใจออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ 2 ประเภท คือ

1. การจูงใจแบบปฏิฐาน (Positive Motivation) การจูงใจประเภทนี้บางทีเรียกว่า “Carrot approach” หรือ “Anxiety-Reducing Motivation” อันเป็นการใช้ไม้หนวม กล่าวคือ จูงใจให้บุคคลหรือผู้ร่วมงานโดยวิธีการให้รางวัล หรือส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติงาน เช่นการให้รางวัลเมื่อปฏิบัติงานดีเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง ตลอดจนการจัดสภาพการปฏิบัติงานให้ดี และการยกย่องชมเชย การปฏิบัติงาน เป็นต้น

2. การจูงใจแบบนิเสธ (Negative Motivation) การจูงใจแบบนี้บางทีเรียกว่า “Stick approach” อันเป็นการใช้ไม้แข็ง ซึ่งเป็นการจูงใจให้บุคลากรหรือผู้ร่วมงานโดยวิธีการขู่บังคับและลงโทษ เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นปฏิบัติตาม โดยอาศัยความเกรงกลัวเป็นพื้นฐาน เช่นการลงโทษทางวินัย การโยกย้ายการตัดอัตราค่าจ้าง และเงินเดือน เป็นต้น

2.2.1) ทฤษฎีการตัดสินใจ

การตัดสินใจ คือการเลือกปฏิบัติอย่างไรให้คุ้มค่าและได้ประโยชน์สูงสุดในสถานการณ์ที่กำลังประสบอยู่ (วิโรจน์ ลักษณะอดิสร 2549 :1) การตัดสินใจถือเป็นกระบวนการ ในการที่จะเลือกกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาศัยข้อมูลข้อเท็จจริง ประสบการณ์และดุลยพินิจประกอบการตัดสินใจ และก่อนที่จะตัดสินใจคนมักจะมีการประเมินถึงผลกระทบที่จะเกิดจากการตัดสินใจนั้นๆ ก่อนเสมอ เช่น ถ้าไม่ทำแบบนี้ หรือถ้าต้องทำแบบนี้ ผลได้ผลเสียคืออะไร ทางเลือกไหนคุ้มค่ากว่ากัน ทางเลือกไหนเหมาะสมกับสถานการณ์ของเรามากกว่ากัน (ณรงค์วิทย์ แสนทอง 2548 :1)

การตัดสินใจ หมายถึงกระบวนการเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่ง จากหลาย ๆ ทางเลือกที่ได้พิจารณาหรือประเมินอย่างดีแล้วว่าเป็นทางให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายขององค์การ การ

ตัดสินใจเป็นสิ่งสำคัญและเกี่ยวข้องกับหน้าที่การบริหารหรือการจัดการเกือบทุกขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นการวางแผน การจัดองค์การการจัดคนเข้าทำงาน การประสานงาน และการควบคุม การตัดสินใจได้มีการศึกษามานาน (เศวานิต เศษานนท์, 2555)

การตัดสินใจ (Decision Making) คือกระบวนการคัดเลือกแนวทางปฏิบัติจากทางเลือกต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ซึ่งจัดเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการแก้ไขปัญหา (มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, 2550)

การตัดสินใจ คือ การพิจารณาไตร่ตรองสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างรอบคอบก่อนลงมือกระทำการตัดสินใจมีความสำคัญในกระบวนการจัดการ ทั้งในครอบครัว หรือสถานที่ต่างๆ (Oppenheim, 1979)

การตัดสินใจ หมายถึง การพิจารณาตกลงใจซึ่งขาดเลือกทางเลือก ที่มีอยู่มากกว่าหนึ่งทางเลือก ในอันที่ให้มีการกระทำในลักษณะเฉพาะใด ๆ หรือหมายถึงการตกลงใจเลือกข้อยุติ ข้อขัดแย้ง ข้อถกเถียง เพื่อให้มีการกระทำไปในทางหนึ่งทางใดที่ได้มีการพิจารณาเลือกหรือตรวจสอบอย่างรอบคอบแล้ว เป็นการนำหลักเกณฑ์หรือเครื่องมือต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการการตัดสินใจเพื่อทำให้ ผู้ตัดสินใจมีโอกาสผิดพลาดน้อยลงหรือการตัดสินใจได้ถูกต้องมากขึ้น การตัดสินใจที่จะมีขึ้นภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่สามารถทำการประเมินได้ และใช้กฎเกณฑ์หรือเครื่องมือดังกล่าวพิจารณาทางเลือกที่ดีที่สุดในการตัดสินใจอย่างไรก็ตาม การทำการตัดสินใจได้นำเอาความน่าจะเป็นเชิงจิตและแบบเงื่อนไขเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ ทั้งนี้เพราะบุคคลต่างมีเหตุผลในการดำเนินธุรกิจของตนย่อมต้องการเลือกผลลัพธ์หรือผลตอบแทนที่ดีที่สุด แต่ถ้ามีทางเลือกเพียงทางเดียว ปัญหาการตัดสินใจก็ไม่เกิดขึ้นเพราะถึงอย่างไรก็ต้องเลือกตามวิถีทางเดียวที่มีอยู่นั้น ซึ่งจะไม่มีการเปรียบเทียบว่าผลลัพธ์หรือผลตอบแทนที่ดีที่สุดหรือไม่ แต่ถ้ามีวิธีให้ผลตอบแทน มากกว่าหนึ่งทางแล้ว ก็จะต้องมีการตัดสินใจเลือกทางหรือวิธีที่จะทำให้ได้ผลตอบแทนมากที่สุด

การตัดสินใจเป็นกระบวนการเลือกในระหว่างทางเลือกต่าง ๆ โดยภายในกระบวนการเลือกในทางเลือกต่าง ๆ นั้นมีสิ่งที่เกี่ยวข้องหลายประการ ซึ่งจะต้องใช้เทคนิควิธีใดก็ตามที่จะเลือกทางเลือกเหล่านั้น ให้เหลือทางเลือกเพียงทางเลือกเดียว (ธีรวัฒน์ นาคะบุตร 2547 : 253)

จากความหมายต่างๆ ที่ยกมาข้างต้นสรุปได้ว่า การตัดสินใจ หมายถึง กระบวนการเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดเพียงทางเลือกเดียวที่นำไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่ได้กำหนดเอาไว้

ลักษณะของปัญหาที่ผู้ตัดสินใจต้องเผชิญสามารถแบ่งประเภทของปัญหาได้ 3 แบบ

1.ปัญหาแบบมีโครงสร้าง เป็นปัญหาที่มีวิธีแก้ไขปัญหาได้อย่างชัดเจนแน่นอน หรือสามารถจำลองปัญหาได้ด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์ (แบบจำลองทางคณิตศาสตร์) และสามารถแทนค่าในสูตรจนสามารถคำนวณคำตอบได้อย่างชัดเจน สามารถนำไปใช้แก้ปัญหาได้ด้วยการเขียนโปรแกรม

2. ปัญหาที่ไม่มีโครงสร้าง เป็นปัญหาที่ไม่สามารถหาวิธีการแก้ไขได้อย่างชัดเจนและแน่นอน
ไม่สามารถจำลองได้ด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์ จึงต้องอาศัยประสบการณ์ของผู้ตัดสินใจแก้ไขปัญหา

3. ปัญหาแบบกึ่งโครงสร้าง เป็นปัญหาที่ลักษณะเฉพาะ ส่วนมากจะไม่เกิดซ้ำและไม่มี
กระบวนการดำเนินการมาตรฐาน หรือเป็นปัญหาที่มีการแก้ไขบางส่วนเท่านั้น ส่วนที่เหลือจะต้อง
อาศัยประสบการณ์หรือความชำนาญในการตัดสินใจแก้ไข ปัญหา เทคโนโลยีได้แค่การสนับสนุน
เท่านั้น (คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, 2550)

ประเภทของการตัดสินใจ

สามารถจำแนกประเภทของการตัดสินใจได้ 3 ลักษณะ จำแนกตามจำนวนผู้ตัดสินใจ แบ่งได้
2 ประเภท

1. การตัดสินใจส่วนบุคคล เป็นการตัดสินใจที่มีผู้ตัดสินใจเพียงคนเดียว

2. การตัดสินใจแบบกลุ่ม เป็นการตัดสินใจที่มีผู้ตัดสินใจหลายคน

จำแนกตามโครงสร้างของปัญหา แบ่งได้ 3 ประเภท

1. การตัดสินใจแบบมีโครงสร้าง เป็นการตัดสินใจที่มีการกำหนดขั้นตอนการตัดสินใจไว้เป็น
อย่างดีและใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นประจำ โดยใช้วิธีการที่เป็นมาตรฐาน

2. การตัดสินใจแบบไม่มีโครงสร้าง เป็นการตัดสินใจแก้ไขปัญหามีความคลุมเครือ ซับซ้อน
และเป็นปัญหาในลักษณะที่ไม่เคยทำการแก้ไขมาก่อน โดยใช้วิธีการแก้ไขปัญหาที่อาศัยสัญชาตญาณ
เป็นพื้นฐาน เช่น การจ้างผู้บริหาร

3. การตัดสินใจแบบกึ่งโครงสร้าง เป็นการตัดสินใจของปัญหาที่มีลักษณะก้ำกึ่งระหว่าง
ปัญหาแบบมีโครงสร้างและปัญหาที่ไม่มีโครงสร้าง โดยอาศัยการแก้ปัญหาแบบมาตรฐาน ร่วมกับการ
ตัดสินใจโดยอาศัยสัญชาตญาณ

จำแนกตามระดับการจัดการในองค์กร แบ่งได้ 3 ระดับ

1. การตัดสินใจระดับกลยุทธ์ เป็นการตัดสินใจของผู้บริหารระดับสูง เป็นระดับนโยบายที่
เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานขององค์กร มีผลต่อองค์กรในระยะยาว

2. การตัดสินใจเพื่อควบคุมการบริหาร หรือเรียกว่าเป็นการตัดสินใจระดับเทคนิควิธี เป็นการ
ตัดสินใจของผู้บริหารระดับกลาง เป็นการตัดสินใจวางแผนการทำงานในอนาคตขององค์กรมีผลต่อ
องค์กรในระยะเวลาที่กำหนด

3. การตัดสินใจระดับปฏิบัติการ เป็นการตัดสินใจของผู้บริหารระดับล่าง เป็นการตัดสินใจ
เกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่าง ๆ มีผลกระทบต่อบางส่วนขององค์กรเท่านั้น และมีผลกระทบต่ออนาคต
ขององค์กรค่อนข้างน้อย นอกจากนี้ นักวิชาการท่านอื่นได้แบ่งประเภทของการตัดสินใจแตกต่างกันไป
ตามพื้นฐานความคิด เหตุผลและประสบการณ์ของตน เช่น

วิลเลียม กอร์ (William Gore, 1969) ได้จำแนกประเภทของการตัดสินใจออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. การตัดสินใจเชิงกิจวัตร เป็นการตัดสินใจที่เกิดขึ้นเป็นกิจวัตรภายใต้นโยบายทั่วไป และไม่ได้อยู่ภายใต้นโยบายทั่วไป

2. การตัดสินใจเชิงปรับตัว เป็นการตัดสินใจที่ไม่มีนโยบายวางไว้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์อย่างชัดเจนแน่นอน แต่ผู้บริหารจะต้องตัดสินใจให้เหมาะสมกับนโยบายที่มีอยู่

3. การตัดสินใจเชิงนวัตกรรม เป็นการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานโยบายใหม่ๆ เป้าหมายและโครงการหรือการตัดสินใจทำการเปลี่ยนแปลงนโยบายเป้าหมายและโครงการ กระบวนการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหา

Herbert Simon ได้แบ่งระยะของการตัดสินใจออกเป็น 3 ขั้นตอน ต่อมา George Huber ได้นำมารวมเข้ากับกระบวนการแก้ไขปัญหา จึงทำให้การตัดสินใจและกระบวนการแก้ไขปัญหา รวมแล้วมีจำนวนทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การใช้ความคิด ประกอบด้วย การหาเหตุผลของปัญหา

2. การออกแบบ เป็นขั้นตอนการสร้างและวิเคราะห์ทางเลือกในการตัดสินใจทางเลือก ที่สร้างขึ้นต้องเป็นทางเลือกที่เป็นไปได้ในการแก้ปัญหาให้ได้ผลประโยชน์สูงสุด

3. การเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด เป็นขั้นตอนของการค้น และการประเมินทางเลือกต่าง ๆ ที่ได้จากขั้นตอนการออกแบบและคัดเลือกให้เหลือทางเลือกเดียว ที่จะนำไปใช้จริงในการแก้ปัญหา

4. การนำไปใช้ เป็นขั้นตอนการนำทางเลือกในการแก้ปัญหาที่ได้จากขั้นตอนที่ 3 ไปลงมือปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาจริง ซึ่งอาจจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ก็ได้ หากล้มเหลวก็ย้อนกลับไปยังขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งเพื่อทบทวนกระบวนการใหม่

5. การติดตามผล เป็นขั้นตอนสุดท้าย ในขั้นนี้ผู้ตัดสินใจจะมีการประเมินหลังจากนำแนวทางที่ได้เลือกแล้วไปใช้ในการแก้ปัญหา หากผลลัพธ์ที่ได้ไม่เป็นที่น่าพอใจ จะต้องพิจารณา ถึงสาเหตุว่าเกิดขึ้นจากขั้นตอนใด หรือขาดสารสนเทศส่วนใดบ้าง เพื่อนำไปปรับปรุงการตัดสินใจแก้ปัญหาใหม่ อีกครั้งหนึ่ง (Simon 1960 อ้างถึงใน เศวานิต เศวานานนท์ ม.ป.ป.)

กระบวนการในการตัดสินใจ เกิดขึ้นในระหว่างขั้นตอนการกำหนดปัญหา การออกแบบทางแก้ปัญหา การเลือกทางแก้ปัญหา ไปจนถึงขั้นตอนในการนำทางเลือกนั้นไปปฏิบัติจริง ซึ่งกระบวนการในการตัดสินใจเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้หลายๆ ครั้งเพื่อปรับให้เข้ากับผลลัพธ์ที่ต้องการ จากการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาที่เกษตรกรทำการปลูกยางพารา จะเห็นได้ว่าการแก้ปัญหาและการตัดสินใจนั้นสามารถกระทำได้อย่างหลากหลาย ไม่ใช่มีแต่วิธีการที่เคยทำกันมาตั้งแต่ในอดีตวิธีเดียว การแก้ปัญหาและตัดสินใจที่ดีนั้นจะต้องมีรูปแบบ

และวิธีการที่สอดคล้องกับสถานการณ์ มีการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่เผชิญอย่างรอบด้าน ประเมินทางเลือกที่มีระดับความเสี่ยงแตกต่างกันก่อนทำการตัดสินใจรวม ไปถึงการประเมินผลที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจไปพร้อมกัน แนวคิดนี้เป็นแนวทางในการคัดเลือกว่า ควรจะคัดเลือกปัจจัยใดมาใช้ในแบบสอบถามต่อไป

2.3.1) ทฤษฎีความพอใจ

วิลลิสทรี ฮอร์ยางกูร (2526) ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจเป็นการให้ค่าความรู้สึกของ คนเราที่สัมพันธ์กับโลกทัศน์ ที่เกี่ยวกับความหมายของสภาพแวดล้อม ค่าความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อ สภาพแวดล้อมจะแตกต่างกัน

ไพบูลย์ ช่างเรียน (2516) ได้กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจสรุปได้ว่าความพึงพอใจ เป็นความต้องการทางร่างกาย มีความรุนแรงในตัวบุคคล ในการร่วมกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ ทางร่างกายเป็นผลทำให้เกิดความพึงพอใจแล้วจะรู้สึกต้องการความมั่นคง ปลอดภัยเมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการทางร่างกายและความต้องการความมั่นคง แล้วบุคคลจะเกิดความผูกพัน มากขึ้นเพื่อให้เป็นที่ยอมรับว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

อุทัย หิรัญโต (2523) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคนเกิดความสบายใจ เนื่องจากสามารถตอบสนองความต้องการของเขา ทำให้เขาเกิดความสุข สรุปได้ว่าความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติที่ดีของบุคคลซึ่งมักเกิดจากการได้รับการตอบสนองตามที่ตนต้องการ ก็จะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น ตรงกันข้ามหากความต้องการไม่ได้รับการตอบสนอง ความไม่พึงพอใจก็จะเกิดขึ้น

ดังนั้นการวัดความพึงพอใจในการใช้บริการอาจจะกระทำได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมใช้กันแพร่หลายวิธีหนึ่ง โดยการร้องขอหรือขอความร่วมมือ จากกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัด แสดงความคิดเห็นลงในแบบฟอร์มที่กำหนดคำตอบไว้ให้ เลือกตอบหรือเป็นคำตอบอิสระ โดยคำถามที่ถามอาจจะถามถึงความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ที่หน่วยงานกำลังให้บริการอยู่ เช่น ลักษณะของการให้บริการ สถานที่ให้บริการ บุคลากรที่ให้บริการ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการซึ่งเป็นวิธีการที่ต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะจงใจให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบคำถามให้ตรงกับข้อเท็จจริง การวัดความพึงพอใจโดยวิธีการสัมภาษณ์นับว่าเป็นวิธีที่ประหยัดและมีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง

3. การสังเกต เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการได้โดยวิธีการสังเกตจากพฤติกรรมทั้งก่อนมารับบริการ ขณะรอรับบริการและหลังจาก

การได้รับบริการแล้ว เช่น การสังเกติริยาท่าทาง การพูด สีหน้า และความรู้สึกของการมาขอรับบริการ เป็นต้น การวัดความพึงพอใจโดยวิธีนี้ ผู้วัดจะต้องกระทำอย่างจริงจังและมีแบบแผนที่แน่นอน จึงจะสามารถประเมินถึงระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการได้อย่างถูกต้อง (สาโรช ไสยสมบัติ, 2534)

การวัดด้านจิตนิสัย หรือ ความรู้สึกเป็นการวัดพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกหรืออารมณ์ เช่น ความสนใจ ความพอใจ ความซาบซึ้ง เจตคติหรือทัศนคติ ค่านิยมการปรับตัว ทัศนคติเป็นการวัดถึงความรู้สึกของบุคคลอันเนื่องมาจากการ เรียนรู้ หรือประสบการณ์ต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ค่อนข้างถาวรในระยะหนึ่ง แต่อาจเปลี่ยนได้ และทัศนคติก็สามารถระบุ ทิศทาง ความมากน้อย หรือความเข้มได้

1. ข้อตกลงเบื้องต้นในการวัดทัศนคติ ทัศนคติ มักมีข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

1.1 การศึกษาทัศนคติเป็นการศึกษาความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคลที่มีลักษณะ คงเส้นคงวาหรืออย่างน้อย เป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงเวลาหนึ่ง

1.2 ทัศนคติไม่สามารถสังเกตหรือวัดได้โดยตรง ดังนั้นการวัดทัศนคติจึงเป็นการวัดทางอ้อมจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือประพฤติปฏิบัติอย่างมีระเบียบแบบแผนคงที่ไม่ใช่พฤติ-กรรมโดยตรงของมนุษย์

1.3 การศึกษาทัศนคติของมนุษย์นั้น ไม่ใช่เป็นการศึกษาแต่เฉพาะทิศทางทัศนคติของบุคคลเหล่านั้น แต่ต้องศึกษาถึงระดับความมากน้อยหรือความเข้มของทัศนคติด้วย (เชิดศักดิ์ โฆวสินธ์, 2522)

2. การวัดทัศนคติ มีหลักเบื้องต้น 3 ประการ ดังนี้

2.1 เนื้อหา การวัดทัศนคติต้องมีสิ่งเร้าไปกระตุ้นให้แสดงกริยาท่าที่ออก สิ่งเร้า โดยทั่วไป ได้แก่ สิ่งที่ต้องการทำ

2.2 ทิศทาง การวัดทัศนคติโดยทั่วไปกำหนดให้ทัศนคติมีทิศทางเป็น เส้นตรงและต่อเนื่องกันในลักษณะเป็นซ้าย-ขวาและบวก - ลบ

2.3 ความเข้ม กริยาท่าที่และความรู้สึกที่แสดงออกต่อสิ่งเร้านั้น มีปริมาณมากหรือน้อยแตกต่างกัน ถ้ามีความเข้มสูงไม่ว่าจะเป็นไปในทิศทางใดก็ตาม จะมีความรู้สึก หรือทำที่รุนแรงมากกว่าที่มีมีความเข้มปานกลาง

3. มาตรวัดทัศนคติ เครื่องมือที่ใช้วัดทัศนคติ เรียกว่ามาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เครื่องมือวัดทัศนคติที่นิยมใช้และรู้จักกันแพร่หลายมี 4 ชนิด ได้แก่ มาตรวัดแบบเธอร์สโตน มาตรวัดแบบลิคเคอร์ท มาตรวัดแบบกัตต์แมน และมาตรวัดของออสกูด ซึ่งแต่ละประเภทยังมีข้อจำกัด ข้อดี ข้อเสียแตกต่างกัน ดังนั้นการจะเลือกใช้มาตรวัดแบบใดขึ้นอยู่กับสถานการณ์และความจำกัดของการศึกษา(บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2546) จะเห็นได้ว่า การวัดความพึงพอใจนั้น สามารถที่จะทำการวัดได้หลายวิธี ทั้งนี้จะต้องขึ้นอยู่กับความสะดวก ความเหมาะสม ตลอดจนจุดมุ่งหมายหรือ

เป้าหมายของการวัดด้วย จึงจะส่งผลให้การวัดนั้นมีประสิทธิภาพเป็นที่น่าเชื่อถือได้ การใช้มาตราส่วนประมาณค่าที่ในแบบสอบถามจึงถูกเลือกมาใช้เป็นเกณฑ์ในการวัดระดับการตัดสินใจ

2.4.1) ทฤษฎีอุปทาน

กฎแห่งอุปทาน (Law of Supply) ระบุว่าปริมาณของสินค้าและบริการชนิดใดชนิดหนึ่งที่ผู้ผลิตหรือพ่อค้าต้องการจะขาย ย่อมแปรผันโดยตรงกับราคาของสินค้าและบริการชนิดนั้นเสมอ (ชลลดา จามรกุล และรัตนาสายคณิต, 2550)

จากกฎของอุปทานแสดงว่าเมื่อราคาสูงขึ้น ผู้ผลิตมีความเต็มใจที่จะผลิตสินค้าออกขายมากขึ้น แต่ถ้าราคาสินค้าลดลง ผู้ผลิตจะผลิตในปริมาณน้อยลง ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของผู้ผลิตหรือผู้ขายคือกำไร โดยทั่วไปเมื่อราคาสินค้าสูง ผู้ผลิตจะได้กำไรจากการผลิตมาก แต่ถ้าสินค้ามีราคาต่ำ ผู้ผลิตมักจะได้กำไรต่ำ จึงผลิตน้อย และอาจเขียนฟังก์ชันอุปทานได้ดังนี้

$$Q_x = f(P_x)$$

ปริมาณขาย (Q_x) เป็นฟังก์ชันของราคาสินค้า (P_x) หมายความว่า เมื่อราคาซึ่งเป็นตัวแปรผันอิสระเปลี่ยนแปลงไป ปริมาณขายซึ่งเป็นตัวแปรผันตามจะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยแต่จะเปลี่ยนแปลงอย่างไร ฟังก์ชันไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้ ดังนั้นในกรณีที่ต้องการทราบความสัมพันธ์โดยชัดเจน จะต้องแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ในรูปของสมการ สมการของอุปทานโดยทั่วไป มักสมมติให้เป็นสมการเส้นตรง ซึ่งมีรูปแบบทั่วไปดังนี้

$$Q_x = a + b P_x$$

ตารางที่ 2.1 แสดงจำนวนสัมที่ผู้ผลิตคนหนึ่งยินดีจะนำออกขาย ณ ระดับราคาต่างๆ

ราคาสินค้าต่อหน่วย (บาท)	ปริมาณขาย (บาท)
5	17
4	15
3	12
2	6

1	0
---	---

ตัวกำหนดอุปทาน

ตัวกำหนดอุปทาน หมายถึง ตัวแปรหรือปัจจัยต่างๆ ซึ่งมีอิทธิพลต่อจำนวนสินค้าที่ผู้ผลิตปรารถนาที่จะผลิตออกมาขาย ตัวกำหนดปริมาณขายหรือปริมาณผลิตนั้นมีหลายอย่างซึ่งแยกพิจารณาได้ ดังนี้

1) ปริมาณขายขึ้นอยู่กับราคาสินค้านั้น โดยทั่วไปถ้าราคาสินค้าสูงขึ้น ผู้ผลิตยินดีที่จะผลิตมากขึ้น แต่ถ้าราคาสินค้าลดลง ผู้ผลิตก็ต้องลดจำนวนการผลิตลง

2) ปริมาณขายขึ้นอยู่กับเป้าหมายของธุรกิจหรือผู้ผลิต ยกตัวอย่าง บริษัทผลิตยาและเวชภัณฑ์มีความพอใจที่จะผลิตยารักษาโรคแทนการผลิตยาลดความอ้วนก็จะทำให้ตลาดมียารักษาโรคซึ่งเป็นจำนวนมากกว่ายาลดความอ้วน

3) ปริมาณขายขึ้นอยู่กับสภาพเทคนิคที่ใช้ในการผลิต เมื่อวิทยาการทางด้านวิทยาศาสตร์เจริญขึ้น และสามารถประยุกต์ใช้เพื่อการผลิตได้ สินค้าแปลกๆ ใหม่ๆ ก็เพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ยกตัวอย่าง การค้นพบวัสดุสังเคราะห์ที่เรียกว่าพลาสติกได้ก่อให้เกิดสินค้าใหม่ๆ นับหมื่นชนิดซึ่งทำจากพลาสติก

4) ปริมาณขายขึ้นอยู่กับราคาสินค้าชนิดอื่น เมื่อราคาสินค้าชนิดหนึ่งมีราคาสูงขึ้นย่อมจูงใจให้ผู้ผลิตมากขึ้น ทั้งนี้ผู้ผลิตก็หวังกำไรเป็นสิ่งสำคัญ ยกตัวอย่าง การผลิตในด้านเกษตรกรรมเมื่อราคาพืชไร่บางชนิดสูงขึ้น เกษตรกรก็มักจะปลูกพืชไร่ชนิดนั้นแทนพืชไร่ที่เพาะปลูกมาก่อนหรือถ้าเป็นพืชไร่ชนิดเดียวกับที่เพาะปลูกอยู่แล้วก็จะปลูกมากขึ้นกว่าเดิม โดยการเพิ่มเนื้อที่เพาะปลูก

5) ปริมาณขายขึ้นอยู่กับราคาของปัจจัยการผลิต และมีผลกระทบต่อจนถึงกำไรด้วย ราคาปัจจัยการผลิตยิ่งสูง กำไรของผู้ผลิตก็ยิ่งต่ำ และดังนั้น การขายจึงลดลง

6) ปริมาณขายขึ้นอยู่กับจำนวนของผู้ผลิตหรือผู้ขายในตลาด ในกรณีที่ตลาดมีผู้ผลิตจำนวนมาก ปริมาณขายในตลาดย่อมมีมากกว่าในตลาดที่มีผู้ขายรายเดียวเพราะตลาดเหล่านี้อาจไม่สนใจในการเพิ่มปริมาณขายเท่าที่ควร แต่หันไปมุ่งในแง่ตั้งราคาขายให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้เนื่องจากมีอำนาจผูกขาด และไม่ต้องกังวลกับคู่แข่ง

สามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณขายกับตัวกำหนดอุปทานเหล่านี้ด้วยฟังก์ชันอุปทาน ดังนี้

$$Q_x = f(P_x, B_1, B_2, \dots)$$

ในการศึกษาทฤษฎีอุปทานพบว่าราคาสินค้า (P_x) เป็นตัวกำหนดที่มีอิทธิพลต่อปริมาณขาย (Q_x) มากที่สุด ดังนั้นจึงให้ P_x เป็นตัวกำหนดอุปทานโดยตรง ส่วนตัวแปรอื่นๆที่เหลือเป็นตัวกำหนดอุปทานโดยอ้อม

2.2 การปลูกยางพาราในประเทศไทย

ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติมากที่สุดในโลก ศักยภาพการผลิตยางของไทยระหว่างปี 2550-2554 มีปริมาณการผลิตยางเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจาก 3,056,005 ตัน เมื่อปี 2550 เป็น 3,569,033 ตัน เมื่อปี 2554 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.79 (สถาบันวิจัยยาง, 2555) ปริมาณการส่งออกยางของไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี ในปี 2554 ปริมาณการส่งออกยางของไทยมีทั้งสิ้น 2,952,381 ตัน ส่วนใหญ่ส่งออกไปยังตลาดหลัก ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น มาเลเซีย สหรัฐอเมริกา และเกาหลีใต้ (กรมวิชาการเกษตร , 2555) ศักยภาพการใช้ในประเทศ อุตสาหกรรมยางยานพาหนะเป็นอุตสาหกรรมที่มีการใช้ยางธรรมชาติมากที่สุดถึงร้อยละ 45 ของ ปริมาณการใช้ทั้งหมด เนื่องจากปัจจุบันมีการย้ายฐานการผลิตมายังไทยจนทำให้ไทยเป็นประเทศผู้ผลิตยางยานพาหนะที่สำคัญประเทศหนึ่ง อุตสาหกรรมที่ใช้ยางธรรมชาติมากรองลงมาได้แก่ ถูมียาง ปัจจุบันไทยเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกรายใหญ่ ของโลก มีการใช้ยางธรรมชาติประมาณร้อยละ 13 อีกประมาณร้อยละ 42 เป็นการใช้อย่างธรรมชาติในอุตสาหกรรมอื่น ๆ ได้แก่ อะไหล่ รถยนต์ ยางยืด สายพาน เปลือกหม้อแบตเตอรี่ ถูยาง รองเท้า ยางรัด ของ ฯลฯ จะเห็นได้ว่าหากรัฐมีการ สนับสนุนในอุตสาหกรรมยาง ยานพาหนะและ ถูมียาง เพิ่มขึ้น จะทำให้มีการใช้ยางในประเทศเพิ่มขึ้น และสามารถเพิ่มมูลค่าเพิ่มในการใช้ยางเพิ่มขึ้น (กรมวิชาการเกษตร , 2555)

สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (2549) ได้กล่าวถึงวิธีการปลูกยางพารา ในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การเลือกพื้นที่

ในการเลือกสภาพพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการปลูกยาง ควรมีดังนี้ควรปลูกบนพื้นที่ราบหรือมีความลาดเอียงไม่เกิน 35 องศา หากมีความลาดเอียงเกิน 15 องศาต้องทำขั้นบันไดหรือปลูกพืชคลุมดินเพื่อป้องกันการพังทลายของหน้าดิน ซึ่งพื้นที่ที่ดีต้องไม่มีน้ำท่วมขัง การระบายน้ำและการถ่ายเทอากาศได้เป็นอย่างดี ต้องเป็นดินร่วนเหนียวหรือดินร่วนทรายเท่านั้น ควรพิจารณาว่าเป็นดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ หน้าดินลึกไม่น้อยกว่า 1 เมตร และไม่มีชั้นหินแข็ง หรือหินดินดานและ มีค่าความเป็นกรด-ด่าง อยู่ระหว่าง 4.5-5.5

2. การเตรียมพื้นที่

การเตรียมพื้นที่การปลูกยาง แก่ การทำความสะอาดพื้นที่ การวางแผน การขุดหลุม และการจัด

ทำชั้นบันได เป็นต้น

2.1 การวางแนวปลูก มี 2 ลักษณะ คือ วางแนวปลูกในพื้นที่ราบ และวางแนวปลูกในพื้นที่ลาดเท

2.1.1 การวางแนวปลูกในพื้นที่ราบ ปฏิบัติดังนี้

การวางแนวปลูกในพื้นที่ราบเริ่มจากการวางแถวหลัก ห่างจากแนวเขตสวนไม่น้อยกว่า 1.5 เมตร เล็งแนวปลูก โดยกำหนดให้แถวหลักขวางทางน้ำไหลลดการชะล้าง และพังทลายของดิน และควรปลูกให้อยู่ในแนวทิศตะวันออก – ตะวันตก เพราะว่าจะไม่ขวางทิศทางลม

2.1.2 การวางแนวปลูกในพื้นที่ลาด การวางแนวปลูกไม่สามารถใช้วิธีเดียวกับพื้นที่ราบได้แต่ให้ห่างจากเขตสวนเท่ากันคือไม่น้อยกว่า 1.5 เมตร ที่ลาดเทจะมีการไหลบ่าของน้ำในขณะที่มีฝนตกเป็นผลให้เกิดการชะล้างและพังทลายของหน้าดิน จึงควรทำทางระบายน้ำเป็นระยะสลับกันไปด้วย ดังนั้นชั้นบันไดต่างๆ ควรให้มีระยะของชั้นบันไดถี่ๆ เพื่อลดความรุนแรงของกระแสน้ำ

2.2 ระยะปลูก

ระยะปลูกอย่างที่เหมาะสมสำหรับเขตปลูกอย่างใหม่ (ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) ที่แนะนำมี 2 ระยะ คือ

2.2.1 ที่ราบ ระยะปลูก 3X7 เมตร ได้จำนวนไร่ละ 76 ต้น

2.2.2 ที่ลาดเท ระยะปลูก 3X8 เมตร ได้จำนวนไร่ละ 67 ต้น

2.3 การเตรียมหลุมปลูก

2.3.1 ไถพลิกและไถพรวนอย่างน้อย 2 ครั้ง พร้อมทั้งเก็บตอไม้ เศษไม้ และเศษวัชพืชออกให้หมด

2.3.2 ขุดหลุมขนาด 50 x 50 x 50 เซนติเมตร (กว้างxยาวxลึก) ให้ขุดด้านใดด้านหนึ่งของไม้ชะมบตลอดแนว โดยแยกดิน ที่ขุดเป็น 2 กอง คือ ดินชั้นบน และดินชั้นล่าง ผึ่งแดดไว้ประมาณ 10 วันเพื่อให้ดินแห้ง

2.3.3 ย่อยดินชั้นบนใส่รองก้นหลุม ส่วนดินชั้นล่าง ผสมกับปุ๋ยหิน ฟอสเฟต (0-3-0) หลุมละ 170 กรัม ในแหล่งปลูกอย่างใหม่ควรใช้ ปุ๋ยอินทรีย์ ต้นละ 5 กก. รองก้นหลุมร่วมกับปุ๋ยหิน ฟอสเฟต

2.3.4 สำหรับการขุดหลุมปลูกในพื้นที่ลาดเท เมื่อปักไม้ชะมบเรียบร้อยแล้ว ควรขุดหลุมเฉียงไปด้านในของพื้นที่ลาดเทเล็กน้อย เมื่อปลูกยางไปแล้วอาจต้องแต่งชานเพิ่มเติม โดยขุดดินบนพื้นที่ลาดเทมากลบด้านนอก เพื่อให้ ต้นยางอยู่กลางชั้นบันไดพอดี

3. การปลูก

3.1 วัสดุปลูก ได้แก่ ต้นตอตา ต้นยางชำถุง

3.1.1 ต้นตอตา หมายถึง ต้นกล้าที่ได้จากการติดตาด้วยยางพันธุ์ดี แต่ตายังไม่แตกออกมา มีแผ่นตาและตาที่เป็นตุ่มติดอยู่เท่านั้น ขุดถอนแล้วตัดต้นเดิมเหนือแผ่นตาขึ้นไปไม่น้อยกว่า 8 ซม. เพื่อนำไปปลูกในแปลงที่เตรียมพื้นที่ไว้แล้ว

3.1.2 ต้นยางชำถุง หมายถึง วัสดุปลูกที่ได้จากการนำเอาต้นตอตามาชำในถุง โดยใช้เวลาชำถุงในถุงประมาณ 2-3 เดือนจนได้ต้นยางชำถุงขนาด 1-2 ฉัตร มีสภาพพร้อมที่จะนำไปปลูกในแปลงได้ ขนาดถุงที่ใช้ชำ คือ 5 X 15 นิ้ว สีดำเจาะรูขนาด 3 ม.ม. ประมาณ 3 แถว ๆ ละ 5-7 รู

3.2 วิธีการปลูก

ให้ปลูกในช่วงต้นฤดูฝน

3.2.1 ปลูกด้วยต้นตอตา

ต้องเลือกต้นตอตาที่สมบูรณ์ตามุนโตเห็นเด่นชัด และกลบหลุมที่เตรียมไว้แล้ว ใช้ไม้ปลายแหลมขนาดเล็กกว่าต้นตอเล็กน้อยแทงกลางหลุมให้ลึกเท่าความยาวของราก แล้วนำต้นตอมาปักตามรอยแทงให้แผ่นตาอยู่แนวเหนือ-ใต้และอยู่เหนือพื้นดินประมาณ 1 ซม. ต่อจากนั้นจึงกลบดินจนเสมอปากหลุมอัดดินให้แน่นโดยให้ดินบริเวณโคนยางสูงกว่าเล็กน้อยเพื่อไม่ให้น้ำขังในหลุม และคลุมโคนต้นด้วยฟางข้าวหรือเศษพืชคลุมหรือเศษวัสดุคลุมดินที่หาง่ายในท้องถิ่น

3.2.2 ปลูกด้วยยางชำถุง

ควรใช้ต้นยางชำถุงขนาด 1-2 ฉัตร ควรเลือกต้นที่สมบูรณ์แข็งแรงปราศจากโรคและแมลงโดยให้รอยต่อระหว่างรากกับตาอยู่ระดับปากหลุม แล้วใช้มีดเขี่ยดินออกประมาณ 1 นิ้ว แล้วกรีดด้านข้างถุงให้ขาดจากกัน แต่ยังไม่ดึงถุงออก นำไปวางในหลุม ทอยยกกลบดินลงหลุมจนเกือบเต็มหลุมแล้วดึงถุงพลาสติกออก อย่าให้ดินในถุงพลาสติกแตก กลบดินจนเสมอปากหลุม และอัดดินให้แน่น ให้โคนต้นยางสูงกว่าเล็กน้อยเพื่อไม่ให้น้ำขังในหลุม

3.3.3 พันธุ์ยาง

หลักเกณฑ์ในการเลือกพันธุ์ยางมีดังนี้

- 1) เลือกพันธุ์ยางที่มีความต้านทานต่อโรคระบาดในท้องถิ่น
- 2) เลือกพันธุ์ยางควรพิจารณาถึงลักษณะภูมิประเทศ เช่น พื้นที่ที่มีลมแรง เลือกพันธุ์ที่ต้านทานแรงลมได้ดี
- 3) เลือกพันธุ์ยางให้เหมาะสมกับสภาพความอุดมสมบูรณ์ของดิน
- 4) พันธุ์ยางที่ใช้ปลูกต้องเหมาะสมกับความลึกของหน้าดิน
- 5) พันธุ์ยางที่ใช้ปลูกต้องเหมาะสมกับสภาพความลาดชันของพื้นที่
- 6) พันธุ์ยางที่ใช้ปลูกต้องเหมาะสมกับระยะปลูก

พันธุ์ที่รัฐบาลได้ดำเนินการให้ทางสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางได้แนะนำและส่งเสริมแจกจ่ายแก่เกษตรกร คือ พันธุ์ RRIM 600 คุณสมบัติของ RRIM 600 มีดังนี้

- 1) การเจริญเติบโตปานกลางทั้งในระยะก่อนเปิดกรีดและระหว่างกรีด ความสม่ำเสมอของขนาดลำต้นทั้งแปลงปานกลาง ระยะก่อนเปิดกรีดมีการเจริญเติบโตปานกลาง ในระยะ ระหว่างกรีด มีการเจริญเติบโตดี ทรงพุ่มมีขนาดใหญ่
- 2) เป็นการผสมของพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์คุณภาพดีที่ชื่อ Tjir 1x PB 86
- 3) แหล่งกำเนิดมาจากมาเลเซีย
- 4) เปลือกเดิมบางแต่เปลือกอกใหม่หนาปานกลาง แตกกิ่งช้า กิ่งมีขนาดปานกลางทั้งกิ่งมาก
- 5) ผลผลิตสูงมากทั้งในระยะ 2 ปีแรก และปีกรีดต่อมา ใน ช่วงผลัดใบ ผลผลิตจะลดลงเพียงเล็กน้อย แต่ใน แหล่งปลูกยางใหม่ ผลผลิต จะลดลงมาก
- 6) อ่อนแอต่อโรคใบร่วงจากไฟทอปโทรา และโรคเส้นดำ
- 7) ต้านทานลมปานกลาง ปลูกได้ในที่ลาดชัน แต่ไม่แนะนำให้ปลูกในที่ที่มีหน้าดินตื้นและระดับน้ำใต้ดินสูง

3.3 การปลูกพืชแซมยาง

พืชแซมยาง หมายถึง พืชที่ปลูกระหว่างแถวยางในขณะที่ยังมีอายุไม่เกิน 3 ปี ได้แก่ ข้าวไร่ข้าวโพด สับปะรด กล้วย ถั่วต่างๆ ฯลฯ

หลักในการพิจารณาปลูกพืชแซมยางมีดังต่อไปนี้

- 3.3.1 ควรปลูกพืชล้มลุก อายุสั้นที่ตลาดมีความต้องการ
- 3.3.2 ไม่ควรปลูกหลังจากต้นยางอายุ 3 ปี
- 3.3.3 การปลูกพืชแซม ควรปลูกห่างจากแถวยางไม่ต่ำกว่า 1 เมตร
- 3.3.4 ควรมีการใส่ปุ๋ยให้พืชแซมด้วย
- 3.3.5 การปลูกพืชไร่ต่างๆ เป็นพืชแซมยาง ควรปลูกสลับกับพืชตระกูลถั่ว
- 3.3.6 พืชแซมที่ไม่แนะนำให้ปลูก คือ มันสำปะหลังและละหุ่ง
- 3.3.7 หลังจากปลูกพืชแซมยาง ให้ปลูกพืชคลุมดินตระกูลถั่วแทนทันที

3.4 การปลูกพืชร่วมยาง

พืชร่วมยาง หมายถึง พืชที่ปลูกควบคู่กับการปลูกยาง สามารถเจริญเติบโตกับยางได้ โดยไม่ทำให้ผลผลิตยางลดลง

หลักในการพิจารณาการปลูกพืชร่วมยางมีดังต่อไปนี้

- 3.4.1 คำนึงถึงผลตอบแทนจากการลงทุนปลูกพืชร่วมยางแต่ละชนิด
- 3.4.2 เกษตรกรควรคุ้นเคยกับการปฏิบัติดูแลรักษาพืชร่วมยางที่เลือกปลูก
- 3.4.3 พืชร่วมยางที่ปลูกต้องไม่กระทบกระเทือนการปฏิบัติงานในสวนยางหรือมีผลต่อการเจริญเติบโตของต้นยาง จนทำให้ผลผลิตจากต้นยางลดลง พืชร่วมยางที่แนะนำให้ปลูก ได้แก่ พืชสมุนไพร ไม้ดอกสกุลหน้าวัว เฮลิโกเนีย ฯลฯ

3.5 การปลูกไม้กั้นลม

ในสภาพพื้นที่ที่มีลมแรงควรปลูกไม้กั้นลม เพื่อป้องกันภัยจากลมพายุ การปลูกไม้กั้นลมให้ปลูกรอบแนวสวน โดยปลูกห่างจากแนวสวนตามความเหมาะสมแล้วแต่ชนิดพันธุ์ไม้กั้นลมที่ปลูก เพื่อป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับต้นยางพารา ไม้กั้นลมที่นิยมปลูก เช่น ไม้ไผ่รวกเล็ก เป็นต้น

4. การใช้ปุ๋ยในสวนยาง

ปุ๋ยยางพาราก่อนเปิดกรีด ใช้ปุ๋ยสูตร 20-10-12 วิธีการใส่ปุ๋ยยางพาราก่อนเปิดกรีด

1. ใส่แบบหว่าน เหมาะสำหรับพื้นที่ราบ เมื่อหว่านแล้วคราดกลบ
2. ใส่เป็นแถบ เหมาะสำหรับพื้นที่ลาดเล็กเทน้อย หรือพื้นที่ที่ทำขั้นบันได โดยเขาระ่องใส่ปุ๋ยแล้วกลบ
3. ใส่แบบหลุม เหมาะสำหรับพื้นที่ลาดชัน ใช้ต้นละ 2 หลุม แล้วฝังกลบ

4.1 การผสมปุ๋ยเคมีใช้เอง

นอกจากใช้ปุ๋ยสูตรสำเร็จแล้ว เกษตรกรสามารถผสมปุ๋ยเคมีใช้เอง เพื่อลดค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการใช้ปุ๋ยเคมีสูตรสำเร็จ โดยการนำแม่ปุ๋ยเคมีที่ให้ธาตุอาหารหลักมาผสมใช้เองตามสูตรที่ต้องการ

สำหรับแม่ปุ๋ยที่แนะนำให้ใช้เป็นแม่ปุ๋ยที่สะดวกในการจัดซื้อและราคาถูก ได้แก่

- 4.1.1 ปุ๋ยไดแอมโมเนียมฟอสเฟต (18-46-0)
- 4.1.2 ปุ๋ยยูเรีย (46-0-0)
- 4.1.3 ปุ๋ยโพแทสเซียมคลอไรด์ (0-0-60)

4.1.4 ปุ๋ยหมัก เป็นปุ๋ยอินทรีย์ที่ได้จากการนำเอาเศษพืชและขยะมูลฝอยจากครัวเรือนมาหมักด้วยเชื้อจุลินทรีย์

การปฏิบัติและดูแลกองปุ๋ยหมักมีดังต่อไปนี้

1. หมั่นรดน้ำกองปุ๋ยหมักอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ความชื้นภายในกองปุ๋ยหมักอยู่ในสภาพเหมาะสม คือ ร้อยละ 50-60 (โดยน้ำหนัก) โดยสังเกตจากกองปุ๋ยต้องไม่แห้งหรือแฉะเกินไป เพราะหากแห้งหรือชื้นเกินไปกระบวนการย่อยสลายเกิดได้ช้า
2. หมั่นกลับกองปุ๋ยหมักอย่างสม่ำเสมอ เพื่อระบายอากาศภายในกองปุ๋ยหมัก ไม่ให้เกิดความร้อนและเป็นการคลุกเคล้าวัสดุให้เข้ากันดี ระยะเวลาในการกลับห่างกันครั้งละประมาณ 7-10 วัน

5.การตัดแต่งกิ่ง

การตัดแต่งกิ่งที่ถูกต้องวิธีช่วยให้ต้นยางมีลำต้นกลม ตรง เปลือกบริเวณที่กรีดไม่มีปุ่มปม ง่ายต่อการกรีด ต้นยางเจริญเติบโตได้ดีขึ้นทรงพุ่มสมดุล โปร่ง และป้องกันโรคจากเชื้อรา ข้อควรปฏิบัติในการตัดแต่งกิ่งมีดังต่อไปนี้

เกษตรกรควรตัดในฤดูฝนไม่ควรตัดแต่งกิ่งในฤดูแล้ง และตัดแต่งกิ่งแขนงในระดับต่ำกว่า 2 เมตร เริ่มตั้งแต่อายุประมาณ 1 ปี โดยที่ในสภาพพื้นที่แห้งแล้ง ควรตัดแต่งกิ่งแขนงในระดับต่ำกว่า 1.7 เมตร ซึ่งควรใช้กรรไกรตัดให้ชิดกับลำต้น ไม่ควรใช้มีดตัดหรือสิบ ไม่ควรโน้มต้นลงมาเพื่อตัดกิ่งเพราะทำให้เกิดอันตรายต่อต้นยาง เช่น เปลือกแตก น้ำยางไหล หรือต้นหักได้ และต้องมีการใช้สารเคมีจำพวกปูนขาว หรือปูนแดงป้องกันโรคและแมงที่ร่อยແผลตัดแต่งกิ่งทุกครั้ง

6. การกำจัดวัชพืช

เป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดูแลยาง เพื่อให้ยางเจริญเติบโตได้ดี ซึ่งมีวิธีการกำจัดวัชพืชมุ่งต่อไปนี้

6.1 วัชพืชในสวนยางแบ่งออกเป็นวัชพืชทั่วไปและหญ้าคา สามารถกำจัดได้หลายวิธี เช่น การใช้แรงคนถาก การไถพรวน การปลูกพืชคลุมดิน และการใช้สารเคมี

6.2 การใช้สารเคมีในการกำจัดวัชพืช อาจก่อให้เกิดมลพิษต่อสภาพแวดล้อม และเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น แต่เกษตรกรมักนิยมใช้ เนื่องจากประหยัดเวลาและแรงงาน

7. การปลูกพืชคลุมดิน

ประโยชน์ของการปลูกพืชคลุมดิน

7.1 ช่วยเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ของดิน

7.2 ป้องกันการพังทลายของดิน

7.3 ควบคุมการเจริญเติบโตของวัชพืช

7.4 ลดค่าใช้จ่ายในการปราบวัชพืช

พืชคลุมดินที่เหมาะสมกับการปลูกในสวนยางพาราเขตพื้นที่ปลูกยางใหม่ เป็นพืชตระกูลถั่วชนิด ซีรูลีเยียม คาโลโปโกเนียม เซนโตรซิมา เพอราเรีย และพันธุ์ที่ทางเจ้าหน้าที่ส่งเสริมของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์สวนยางแนะนำให้ใช้มากที่สุดคือ ซีรูลีเยียมซีรูลีเยียม เป็นพืชคลุมดินลำต้นเถาเลื้อยแข็งแรง เห็นขนไม้ขีดเถาแก่มีรากเป็นปุ่มเล็ก ๆ สีขาวเกือบทุกข้อ ใบมีสีเขียวเข้มเป็นมัน ก่อนช้ำงหนา คล้ายใบโพธิ์ ดอกช่อเป็นสีม่วง เริ่มสร้างดอกในเดือนธันวาคม ลักษณะฝักแบนค่อนข้างเหลี่ยม ยาวประมาณ 5 ซม. สีนํ้าตาลเข้ม มีเมล็ดฝัก 2-9 เมล็ด เมล็ดมีสีเขียวอ่อนจนถึงนํ้าตาล ผิวเรียบเป็นมัน ทนต่อสภาพแห้งแล้งได้ดี การเจริญเติบโตในระยะแรก สู้วัชพืชไม่ได้ คลุมดินได้หนาที่บในปีที่ 2 มีจำนวนเมล็ดประมาณ กก.ละ 28,000 เมล็ด

โดยมีวิธีปลูกดังต่อไปนี้

1. ปลูกแบบหว่าน ห่างจากแถวยาง 2 เมตร เหมาะกับสวนโล่งเตียนและเตรียมพื้นที่อย่างดี
2. ปลูกเป็นแถว ปลูกห่างกัน 2 เมตร 3 แถว เหมาะกับสวนที่ปลูกพืชแซมและสวน
3. ปลูกแบบเป็นหลุม ระยะ 30 X 100 ซม. จำนวน 5 แถว เหมาะกับสวนที่มีวัชพืชขึ้นบ้างแล้วแต่ยังไม่หนาแน่น

8. การป้องกันไฟไหม้ในหน้าแล้ง

ในช่วงฤดูแห้งแล้งเป็นระยะที่ย่างผลัดใบ มีใบยางแห้งและเศษกิ่งไม้แห้ง รวมทั้งเศษวัชพืชแห้งในสวนยางเป็นเชื้ออย่างดี ปัญหาเรื่องไฟไหม้สวนเป็นปัญหาที่สำคัญ หากเกษตรกรไม่มีการป้องกัน อาจก่อให้เกิดความเสียหายได้

โดยมีการเตรียมการป้องกันไฟไหม้สวนยางที่ต้นยางที่ขนาดเล็กต่อไปนี้

8.1 สวนยางที่ปลูกพืชคลุมดิน ให้แหวกพืชคลุมดินห่างจากแถวยางข้างละไม่น้อยกว่า 1-1.5 เมตร

8.2 สวนยางที่ปลูกพืชแซม ให้เก็บเศษซากพืชแซมห่างจากแถวยางข้างละ 1-1.5 เมตร

8.3 สวนยางที่ไม่ปลูกพืชคลุมดินและพืชแซม ให้กำจัดวัชพืชในบริเวณแถวยางออกให้หมดข้างละ 1-1.5 เมตร ก่อนเข้าหน้าแล้ง

8.4 บริเวณรอบแนวเขตสวนยาง ให้ทำแนวกันไฟ โดยการไถหรือขุดลากวัชพืชและเศษซากพืชออกเป็นแนวกว้างไม่ต่ำกว่า 3 เมตร ในกรณีสวนยางขนาดใหญ่ควรทำแนวกันไฟทุกๆ 100 เมตร ภายในสวนระหว่างแถวยาง

การเตรียมการป้องกันไฟไหม้สวนยางที่ต้นยางมีขนาดใหญ่

1. เก็บกวาดใบไม้แห้ง เศษวัชพืช รวมกองไว้กึ่งกลางแถวยาง
2. บริเวณรอบแนวเขตสวนยาง ทำแนวป้องกันไฟเป็นแนวกว้างไม่ต่ำกว่า 3 เมตร
3. จัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับดับไฟไว้ให้พร้อม

การแก้ไขสวนที่ถูกไฟไหม้

สวนที่ถูกไฟไหม้ไม่รุนแรง ให้ใช้น้ำปูนขาวทาลำต้น โดยใช้อัตราส่วน ดังนี้

1. ปูนขาว 3 กิโลกรัม
2. เกลือแกง 250 กิโลกรัม
3. น้ำ 10 ลิตร

สวนที่ถูกไฟไหม้รุนแรง หากเป็นยางอ่อนอายุ 1 ปีครึ่ง -2 ปี หลังจากถูกไฟไหม้ให้ตัดลำต้นที่สูงจากพื้นดินประมาณ 1 ฟุต แล้วทาด้วยน้ำปูนขาว เพื่อให้เกิดตายอดใหม่

หากต้นยางในสวนได้รับความเสียหายเป็นจำนวนมากจนไม่อาจรักษาหน้ายางได้เกินร้อยละ 40 ของทั้งสวน ควรรื้อปลูกใหม่

9. การป้องกันโรคและศัตรูที่สำคัญของยางพาราโรคยางพารา

แบ่งตามลักษณะอาการของโรค ซึ่งทำให้ต้นยางมีอาการผิดปกติ ตามที่ต่างๆ ส่งผลกระทบต่อการเจริญเติบโตของต้นยางได้แก่ โรคใบ และฝัก เช่น โรคใบไหม้ร่วง และฝักเน่าจาก เชื้อไฟทอปโทรา โรคราแป้ง โรคใบจุดก้างปลาฯ โรคลำต้นและกิ่งก้านเช่น โรคเส้นดำ โรคเปลือกเน่า โรคราสีชมพู โรครากรูเข็ม โรครากรูข้าว โรครากรูแดง โรครากรูสีน้ำตาล เกิดจากสภาพแวดล้อมไม่

เหมาะสม เช่น โรคเปลือกแห้ง เกิดจากการกรีด เอน้ำอย่างมากเกินไป โรคที่ปลายใบเหลือง อาจเกิดจากการขาดธาตุอาหารโรคที่สำคัญและพบมากที่สุด ได้แก่ โรคเปลือกแห้ง สาเหตุการเกิดโรคเกิดจากการกรีดเอน้ำอย่างมากเกินไป ทำให้เนื้อเยื่อบริเวณเปลือก ที่ถูกกรีดมีธาตุอาหารมาหล่อเลี้ยงไม่เพียงพอจนทำให้เปลือกบางบริเวณนั้นแห้งตายลักษณะอาการของโรคที่เกิดอาการระยะแรก สังเกตได้จากการ ที่ความเข้มข้นของน้ำยางจางลง หลังการกรีดเปลือกบางจะแห้งเป็นจุดๆ อยู่ตาม รอยกรีดระยะต่อมา เปลือกที่ยังไม่ได้กรีดจะแตกแยกเป็นรอยและล่อนออก ถ้ากรีดต่อไปเปลือกบางจะแห้งสนิท ไม่มีน้ำยางไหลออกมา

การป้องกันรักษา

1. หยอดกรีดยางนั้นประมาณ 6-12 เดือน จึงทำการเปิดกรีด หน้าใหม่ ทางด้าน ตรงข้าม หรือ เปิดกรีดหน้าสูง
2. อยู่กรีดยางหักโหม ควรกรีดยางตามคำแนะนำ

10. การป้องกันกำจัดแมลงและศัตรูยาง

แมลงและสัตว์ต่างๆ ที่ทำความเสียหายให้แก่ ต้นยาง เช่น หนอนทราย ปลวก เพลี้ย และหนู

การป้องกันและรักษา

1. เตรียมพื้นที่ปลูกยางให้ปลอดโรค โดยขุดทำลายตออย่างเก่าออก
2. ไม่ควรปลูกพืชอาศัยเชื้อราเป็นพืชร่วมหรือพืชแซมยาง
3. กำจัดวัชพืชและตัดแต่งกิ่งในสวนยาง เพื่อทำลายแหล่งที่อยู่อาศัยของ ศัตรูยาง และทำให้อากาศถ่ายเทได้สะดวก เป็นการลดความชื้นในสวนยางหนอนทราย (grub of cockchafers) ลักษณะการทำลายหนอนทรายเป็นตัวอ่อนของด้วงชนิดหนึ่ง รูปร่างเหมือนตัวซี (C) ขนาดลำตัวยาวประมาณ 3-5เซนติเมตร สีขาว หนอนทรายกัดกินรากยาง จนราก ไม่สามารถดูดหาอาหารเลี้ยงลำต้นได้ ทำให้พุ่มใบยาง มีสีเหลืองผิดปกติ ต้นยางตาย เป็นหย่อมๆ พบมากในแปลงต้นกล้ายาง ที่ปลูกในดินทราย

การป้องกันกำจัด

ใช้วิธีเขตกรรม และวิธีกล โดยปลูกพืชล่อแมลง เช่น ตะไคร้ มัเทศ และข้าวโพด รอบต้นกล้า ยางที่ปลูกใหม่ แมลงจะออกมาทำลายพืชล่อ หลังจากนั้น ให้ขุดพืชล่อจับแมลงมา ทำลาย หรือใช้ สารเคมี เอ็นโดซัลแฟน + บีพีเอ็มซี (4.5%) ในอัตราไร่ละ 5 กิโลกรัม โรย รอบๆ ข้างต้นยาง แล้วกลบ

ดินหรือ ใช้ คลอเดนในอัตรา 40-80 ซีซี ผสมน้ำ 20 ลิตร ราดรอบ ต้นยางที่ถูกหนอนทลายกัดกิน และต้นยางข้างเคียง ต้นละ 1-2 ลิตร

ปลวก (Termites)

ปลวกมี 2 ชนิด คือ ชนิดที่กินเนื้อไม้ที่ตายแล้ว ซึ่ง ไม่เป็นอันตรายต่อต้นยาง และ ชนิดกินเนื้อไม้สด ซึ่งจะกัดกินราก และภายในลำต้นจนเป็นโพรง ทำให้พุ่มใบยาง มีสีเหลือง ผิดปกติ ต้นยางเสียหาย ถึงตายได้ การป้องกันกำจัดใช้ สารเคมีคลอเดน ในอัตรา 125-175 กรัม ผสมน้ำ 20 ลิตร ราดรอบต้นยาง ที่ถูกปลวกทำลาย และต้นยางข้างเคียงต้นละ 1- 2 ลิตรการป้องกันกำจัดใช้สารเคมีประเภท เอนโดซัลแฟน ราดรอบๆ โคนและเอาดินกลบ

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับการตัดสินใจปลูกสวนยางพาราตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้มีการศึกษา และงานวิจัยออกมาอย่างต่อเนื่อง ในการทบทวนเอกสารในครั้งนี้ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยจะนำเสนอได้ดังนี้

เกรียงศักดิ์ รองเดช (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สิ่งจูงใจต่อการตัดสินใจปลูกยางพาราของเกษตรกร อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ผลการศึกษาพบว่า สิ่งที่จูงใจที่ทำให้เกษตรกรตัดสินใจปลูกยางพารา ได้แก่ ราคา เนื่องจากเกษตรกรเห็นว่ายางพาราเป็นพืชที่มีราคาสูง ปลูกง่ายและทนต่อสภาพแวดล้อม และการดูแลรักษาทำได้ง่ายไม่ยุ่งยาก จากงานศึกษาของเกรียงศักดิ์ ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ จตุพล ทองบุตร (2553) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจปลูกยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดศรีสะเกษ และงานศึกษาของ พรรณี นุกุลคาม, ประไพพร ศิริคติธรรม (2551) ที่ได้ทำการศึกษาสภาพทั่วไปของการปลูกยางพาราในจังหวัดพิษณุโลก โดยผลการศึกษาพบว่าเกษตรกรคาดหวังในเรื่องของราคารายางพารา เพราะคิดว่าราคารายางจะสูง จึงตั้งใจทำสวนยางพารา และคาดหวังว่าผลตอบแทนจากการปลูกยางพาราจะสูงกว่าการปลูกพืชชนิดอื่น

นอกจากนี้ จากงานศึกษาของ พรรณี นุกุลคาม, ประไพพร ศิริคติธรรม และเกรียงศักดิ์ รองเดช ยังพบว่า การได้รับความช่วยเหลือและความสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐเป็น

ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกษตรกรตัดสินใจเลือกปลูกยางพารา ไม่ว่าจะเป็นการได้รับความช่วยเหลือในส่วนของ ต้นกล้ายางพารา รวมไปถึงการได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐในส่วนของการรวมกลุ่มกันเป็น สหกรณ์ผู้ขายยางพารา เพื่อสร้างอำนาจในการต่อรองราคาและซื้อปัจจัยการผลิตได้ในราคาที่ต่ำลง เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ฉลาด นันทโพธิ์เดช (2546) ซึ่งพบว่า เกษตรกรมีความต้องการต่อการบริการ การส่งเสริมการผลิตยางพาราในเรื่องของการคัดชั้นยางพารา การผสมปุ๋ยใช้เองกับสวนยาง และ ระบบการกรีดยางที่เหมาะสม

เลิศ ประจันพล (2549) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจปลูกยางพาราของ เกษตรกรในอำเภอ จังหวัดเลย โดยได้ทำการกำหนดตัวแปรที่คาดว่าจะมีผลต่อการตัดสินใจปลูก ยางพาราของเกษตรกร ซึ่งได้แก่ ตัวแปรปัจจัยด้านสังคมเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้าน ชีวภาพ และปัจจัยด้านส่งเสริมสื่อสาร จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจปลูก ยางพาราของเกษตรกร ได้แก่ ปัจจัยด้านสังคมเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย ชนิดประเภทเอกสาร สิทธิ์ที่ดินในการถือครอง ภาวะหนี้สินของเกษตรกร และจำนวนแรงงานในครอบครัว ปัจจัยด้าน กายภาพ ซึ่งประกอบไปด้วย ระยะทางระหว่างที่พักถึงสวนยางพารา สภาพพื้นที่ปลูกยางพารา และ ขนาดพื้นที่ปลูกยางพารา ปัจจัยด้านส่งเสริมและสื่อสาร ซึ่งประกอบไปด้วย การติดต่อและรับบริการ จากหน่วยงานส่งเสริมที่เกี่ยวข้อง การศึกษาดูงานด้านการเกษตร การฝึกอบรมด้านการเกษตร การได้รับข่าวสารจากสื่อต่างๆ จากการศึกษาของ เลิศ ประจันพล ในการกำหนดตัวแปรที่คาดว่าจะมี ผลต่อการตัดสินใจปลูกยางพาราของเกษตรกร ได้สอดคล้องกับงานศึกษาของ จตุพล ทองบุตร (2553) ซึ่งได้มีการกำหนดตัวแปรต่างๆ ได้แก่ ตัวแปรปัจจัยทางกายภาพ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้าน สังคม และปัจจัยด้านเทคนิค โดยผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางด้านเทคนิค และปัจจัยทางด้าน กายภาพ มีผลต่อการตัดสินใจปลูกยางพาราของเกษตรกร

ในเรื่องของสภาพทั่วไปและปัญหาอุปสรรคในการปลูกยางพาราของเกษตรกร ฉลาด นันทโพธิ์เดช (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สภาพการผลิตและความต้องการบริการส่งเสริมการ ผลิตยางพาราของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ในจังหวัดอุดรธานี ซึ่งผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่มีรายได้จากยางพารามากกว่าร้อยละ 75 แหล่งเงินทุนที่ใช้ในการทำสวนยางพาราส่วนใหญ่คือ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร เกษตรกรทั้งหมดปลูกยางพาราพันธุ์ RRIM600 ขนาด พื้นที่ปลูกยางเฉลี่ย 23.18 ไร่ เกษตรกรส่วนใหญ่กรีดยางเอง โดยใช้แรงงานในครัวเรือน เฉลี่ย 2.71 คนต่อครัวเรือน ปัญหาที่สำคัญในการผลิตยางของเกษตรกร คือ มีเงินทุนไม่เพียงพอ สวนยางมีวัชพืช มาก ไฟป่าไหม้สวนยาง และแรงงานกรีดยางยังขาดความชำนาญ เช่นเดียวกับงานศึกษาของ อรุณธิระพงศ์ (2541) ที่ได้ทำการศึกษาผลกระทบเชิงเศรษฐกิจและสังคมของการผลิตยางพาราใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรายย่อยที่มีพื้นที่ปลูกยางพาราเฉลี่ยไม่เกิน 30 ไร่

ปลูกยางพันธุ์ RRIM 600 เริ่มต้นกรีดยางเมื่ออายุ 6-7 ปี เกษตรกรกรีดยางประมาณปีละ 8-10 เดือน เลือกใช้วิธีกรีดยางตามสภาพภูมิอากาศ และไม่ใช้สารเคมีเร่งน้ำยาง ปัญหาที่พบในสวนยางพารา คือ ความเสียหายของหน้ากรีดยาง เนื่องจากเกษตรกรขาดความชำนาญในการกรีดยาง และปัญหาเรื่องโรคที่เกิดกับต้นยางพารา โดยเฉพาะเปลือกแห้งโรคตายจากยอดและราสีชมพู รวมทั้งงานวิจัยของ พันธิตรา พิชคุณ (2545) ที่พบว่า ปัญหาใหญ่ในการทำสวนยางคือ แรงงานขาดทักษะและมีลักษณะนิสัยที่ไม่พึงประสงค์

นอกจากนี้ อารีย์ จันแก้ว (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบการดำรงชีพระหว่างครัวเรือนเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผลิตยางแผ่นดิน และครัวเรือนเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผลิตน้ำยางสด ในตำบลนาหมอบุญ อำเภอจุฬาภรณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช. ผลการศึกษาพบว่า ครัวเรือนเกษตรกรที่ผลิตยางแผ่นดิบประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานในการผลิตมากกว่า ครัวเรือนที่ผลิตน้ำยางสด โดยเฉพาะแรงงานกรีดยางพารา โดยการขาดแคลนแรงงานในการกรีดยางมีสาเหตุหลัก 2 ประการ คือ แรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอ เนื่องจากมีการเคลื่อนย้ายแรงงานออกนอกชุมชน ทำให้มีวัยแรงงานในครัวเรือนลดลง โดยมีสาเหตุคือ คนในชุมชนส่วนใหญ่นิยมให้บุตรหลานศึกษาต่อในระดับสูงจึงส่งบุตรหลานไปเรียนในเมืองและการที่เกษตรกรมีค่านิยมไม่ยอมให้บุตรหลานทำการเกษตรซึ่งเป็นงานที่หนัก และมีรายได้น้อย ประการที่สอง แรงงานขาดประสิทธิภาพในเรื่องฝีมือการกรีดยาง เช่นเดียวกับงานศึกษาของ มาศพล ศิริประภา (2543) ที่พบว่า ปัญหาอุปสรรคที่พบจากเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางก็คือ ปัญหาการขาดน้ำในฤดูแล้งและการขาดเงินทุนหมุนเวียน และได้สอดคล้องกับงานศึกษาของ ธงชัย คำโคตร (2544) ซึ่งได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการยอมรับเทคโนโลยีการปลูกยางพาราของเกษตรกรที่เป็นสมาชิกและไม่เป็นสมาชิกกองทุนสงเคราะห์ การทำสวนยางในจังหวัดหนองคายพบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นชาย สำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา มีอาชีพเกษตรกรเป็นหลัก ปัญหาในการปลูกยางพาราของเกษตรกรส่วนใหญ่พบว่า มักจะเกิดปัญหายางพาราตายมาก ในช่วง 1-2 ปี และปัญหาปริมาณวัชพืชมาก ปัญหาการขาดความรู้ในการปลูกและการดูแลรักษาสวนยาง ขาดปัจจัยการผลิต ขาดเงินทุนในการดูแลรักษาสวนยาง ได้รับการเยี่ยมจากเจ้าหน้าที่น้อย พันธุ์ยางมีราคาสูง ปุ๋ยราคาแพง และปัญหาค่าจ้างแรงงานสูง

นอกจากนี้ ประครอง ส่งเสริม (2542) ซึ่งได้ทำการศึกษาความต้องการของเกษตรกรต่อการส่งเสริมการผลิตยางพาราในจังหวัดหนองคาย พบว่า การบริการและสนับสนุนการผลิตจากภาครัฐที่เกษตรกรมีความต้องการระดับมาก ได้แก่ สินเชื่อเพื่อการผลิต การสนับสนุนต้นพันธุ์ยางพารา ปุ๋ยเคมี สารเคมี แหล่งรับซื้อผลผลิตยาง และแหล่งหาซื้อปัจจัยการผลิต ตลาดกลางรับซื้อผลผลิต การประกันราคาผลผลิต การรวมกลุ่มเพื่อการผลิต และแหล่งให้คำปรึกษาแนะนำ เมื่อเปรียบเทียบระดับความต้องการของเกษตรกร ที่มีลักษณะพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสภาพการผลิตยางพาราที่แตกต่างกัน พบว่า เกษตรกรมีระดับความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านความ

ต้องการความรู้ในการปลูกยางพารา พบว่า เกษตรกรที่จบระดับมัธยมศึกษา มีระดับความต้องการสูงกว่าเกษตรกรที่จบประถมศึกษา ในเรื่องการปลูกยางด้วยเมล็ดแล้วติดตามแปลง และการทำยางแผ่นรมควัน เกษตรกรที่เป็นประธานกลุ่มมีระดับความต้องการสูงกว่าเกษตรกรที่เป็นสมาชิกเกือบทุกเรื่อง เกษตรกรที่มีจำนวนพื้นที่ปลูกยางพารามากกว่า 30 ไร่ขึ้นไป มีระดับความต้องการสูงกว่าเกษตรกรกลุ่มอื่นในเรื่อง การปลูกพืชแซมยาง และการทำยางแผ่นรมควัน เกษตรกรที่มีจำนวนปีปลูกยางพารา 8-9 ปี มีระดับความต้องการสูงกว่าเกษตรกรที่มีจำนวนปีปลูกยางกลุ่มอื่นๆ เกษตรกรที่มีรายได้จากยางพาราต่ำกว่า 20,000 บาทต่อปี มีระดับความต้องการสูงกว่ากลุ่มอื่น

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของเกษตรกรที่ปลูกยางพาราในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ และปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ การศึกษาในบทนี้เป็นกรนำเสนอระเบียบและวิธีการศึกษา ซึ่งนำเสนอได้ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้ได้แก่ เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราทั้งหมดในพื้นที่อำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ขึ้นทะเบียนไว้กับศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 152 ราย (ศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์, ข้อมูล ณ วันที่ 4 พฤษภาคม 2555)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธี การสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยทำการสุ่มเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราในตำบลห่มเกล้า ตำบลนาซาว ตำบลหินฮาว และตำบลศิลา รวมทั้งสิ้นจำนวน 61 ราย (ใช้วิธีการสุ่มของยามานะ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ 0.1, เนื่องจากอำเภอห่มเกล้า เป็นอำเภอที่เพิ่งมีการปลูกสวนยางพารา รวมทั้งเป็นพื้นที่ที่ยังไม่ได้รับการส่งเสริมการปลูกยางพาราจากศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ ดังนั้น ข้อมูลเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราจากศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์จึงไม่ได้อยู่ในรูปแบบของข้อมูลรายตำบล แต่จะเป็นข้อมูลในรูปแบบรวมทั้งอำเภอ และจากการสอบถามเจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า เกษตรกรที่ปลูกยางพาราในอำเภอห่มเกล้าส่วนใหญ่ จะอยู่ในตำบลห่มเกล้า ตำบลนาซาว ตำบลหินฮาว และตำบลศิลา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจะเลือกสุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราในตำบลดังกล่าว)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 สภาพทั่วไป ทั้งสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

3.2.1 วิธีการสร้างเครื่องมือ

1) ศึกษาและทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา และนำมาสร้างเป็นแบบสอบถาม

2) วิเคราะห์เนื้อหาที่จะวัด เลือกรูปแบบเครื่องมือที่จะวัดและกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน

3) สร้างแบบสอบถาม โดยแบบสอบถามในตอนที่ 2 คือ ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา จะใช้รูปแบบการประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ตัวเลือก คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

โดยที่	มากที่สุด	มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน
	มาก	มีค่าเท่ากับ 4 คะแนน
	ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน
	น้อย	มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน
	น้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลของตัวแปรแต่ละตัวที่ใช้ในการศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่1 ข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา ประกอบไปด้วย

เพศ อายุ ระดับการศึกษา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน จำนวนแรงงานในครัวเรือน รายได้รวมของครัวเรือนต่อปี ประสบการณ์ในการปลูกยางพารา ขนาดพื้นที่สวนยางพารา อาชีพเดิมก่อนปลูกยางพารา แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องยางพารา พันธุ์ยางพาราที่ปลูก

ส่วนที่2 ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา ประกอบไปด้วย

- ปัจจัยด้านกายภาพ ได้แก่ คุณภาพของกล้ายางพารา ความเหมาะสมของขนาดพื้นที่ปลูก ความเหมาะสมของดิน แหล่งน้ำเพียงพอต่อการปลูก อุณหภูมิ ระยะทางจากที่พักไปยังสวนยางพารา การดูแลรักษาและทนต่อสภาพแวดล้อม การใช้ปุ๋ยและสารเคมี

- **ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ** ได้แก่ แหล่งเงินทุนที่ใช้ในการปลูกยางพารา ราคายางพารา ในปัจจุบัน ความผันผวนของราคายางพารา จำนวนแรงงานในการปลูกยางพาราในครัวเรือน เอกสิทธิ์การถือครองที่ดิน ราคาปุ๋ยและสารเคมีกำจัดศัตรูพืช ค่าแรงในการปลูก ค่าดูแลรักษาและกรีดยางพารา ภาระหนี้สินของครัวเรือน

- **ปัจจัยด้านเทคนิค** ได้แก่ มีประสบการณ์ในการปลูกยางพารา คำแนะนำและการให้คำปรึกษาของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ความถี่ในการออกตรวจติดตามของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ การสนับสนุนปัจจัยการผลิตจากภาครัฐ แหล่งความรู้ท้องถิ่น ความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารยางพารา การเข้ารับการอบรมการปลูกยางพารา การมีอุปกรณ์ เครื่องมือหรือเครื่องทุ่นแรงในการปลูกยางพาราของตนเอง นโยบายการส่งเสริมการปลูกยางพาราจากภาครัฐ

- **ปัจจัยด้านสังคม** ได้แก่ จำนวนเกษตรกรที่ปลูกยางพาราในหมู่บ้าน การพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหมู่ผู้ปลูก การสนับสนุนให้ความร่วมมือจากคนในหมู่บ้าน

ส่วนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา และเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ในส่วนนี้จะเป็นการสอบถามถึงปัญหาของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการปลูกสวนยางพาราและข้อเสนอแนะของเกษตรกร รวมไปถึงการสอบถามถึงข้อมูลปัญหาและอุปสรรครวมถึงข้อเสนอแนะจากเจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์

3.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูล มีวิธีในการวิเคราะห์ดังนี้

1) นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราทั้งหมดในส่วนของตอนที่ 1 คือ ข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา มาวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติ การหาค่าร้อยละ

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{n}{N} \times 100$$

โดยที่ n คือ จำนวนข้อมูลและผู้ตอบแบบสอบถามเลือก

N คือ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

2) นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของเกษตรกรที่ได้รับเงินทุนจากนายทุนทางภาคใต้ หรือสวนยางพาราที่กลุ่มนายทุนทางภาคใต้เป็นเจ้าของ ในส่วนของตอนที่ 2 คือ ปัจจัยที่มีผล

ต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา มาวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติ การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$2.1) \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

โดยที่ \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบสอบถาม

X คือ ค่าคะแนนจากแบบสอบถาม

$$2.2) \quad SD = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}}$$

โดยที่ SD คือ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบสอบถาม

โดยมีเกณฑ์พิจารณาคคุณภาพ ดังนี้ (Likert Scale)

ถ้าค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง	4.51 – 5.00	คะแนน คือ มีผลมากที่สุด
	3.51 – 4.50	คะแนน คือ มีผลมาก
	2.51 – 3.50	คะแนน คือ มีผลปานกลาง
	1.51 – 2.50	คะแนน คือ มีผลน้อย
	0.51 – 1.50	คะแนน คือ มีผลน้อยที่สุด

หลักการพิจารณาคือว่า ถ้าตัวแปรในข้อใดมีคะแนนตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป (อยู่ในระดับมากหรือมากที่สุด) จะถือว่าตัวแปรนั้นเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือมีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพารา

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ ในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ศึกษาข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา ซึ่งจะทำการศึกษาข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์

ส่วนที่ 2 ศึกษาข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา ซึ่งจะทำการศึกษาข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ (ซึ่งจะต้องเป็นข้อมูลของเกษตรกรที่ได้รับเงินทุนจากนายทุนทางภาคใต้ หรือสวนยางพาราที่กลุ่มนายทุนทางภาคใต้เป็นเจ้าของ)

ส่วนที่ 3 ศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา และเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งจะทำการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา อุปสรรคในการปลูกสวนยางพารา และข้อเสนอแนะของเกษตรกร รวมถึงข้อเสนอแนะจากเจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์

4.1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

4.1.1 เพศ

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราเป็นเพศชายจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 73.77 และเป็นเพศหญิงจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 26.33

ตารางที่ 5.1.1 ข้อมูลเพศของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	45	73.77
หญิง	16	26.23
รวม	61	100

4.1.2 อายุ

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 35-44 ปี โดยคิดเป็นร้อยละ 45.90 รองลงมาได้แก่ช่วงอายุ 45-54 ปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 24.59 ช่วงอายุ 25-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.39 และอายุตั้งแต่ 55 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 13.12

ตารางที่ 4.1.2 ข้อมูลอายุของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
25 – 34 ปี	10	16.39
35 – 44 ปี	28	45.90
45 – 54 ปี	15	24.59
55 ปี ขึ้นไป	8	13.12
รวม	61	100

4.1.3 ระดับการศึกษา

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา โดยคิดเป็นร้อยละ 49.18 รองลงมาได้แก่ ระดับอนุปริญญา/ปวช./ปวส. ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 22.95 ร้อยละ 19.67 และร้อยละ 8.20 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.3 ข้อมูลระดับการศึกษาของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	30	49.18
มัธยมศึกษา	12	19.67
อนุปริญญา/ปวช./ปวส.	14	22.95
ปริญญาตรี	5	8.20
รวม	61	100

4.1.4 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 72.13 รองลงมามีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1-3 คน และ 7-9 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 18.03 และร้อยละ 9.84 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.4 ข้อมูลจำนวนสมาชิกในครัวเรือนของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	จำนวน	ร้อยละ
1 – 3 คน	11	18.03
4 - 6 คน	44	72.13
7 – 9 คน	6	9.84
รวม	61	100

4.1.5 จำนวนแรงงานในครัวเรือน

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีจำนวนแรงงานในครัวเรือน 2 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 57.38 รองลงมามีจำนวนแรงงานในครัวเรือน 1 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 24.59 มีจำนวนแรงงานในครัวเรือน 3 คน และ 4 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 11.47 และ 6.56 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.5 จำนวนแรงงานในครัวเรือนของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

จำนวนแรงงานในครัวเรือน	จำนวน	ร้อยละ
1 คน	15	24.59
2 คน	35	57.38
3 คน	7	11.47
4 คน	4	6.56
รวม	61	100

4.1.6 รายได้รวมของครัวเรือนต่อปี

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีรายได้รวมในครัวเรือน 100,001 – 150,000 บาทต่อปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 40.98 รองลงมามีรายได้รวมในครัวเรือน 50,001 – 100,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 21.31 รายได้รวม 150,001 – 200,000 บาทต่อปี

คิดเป็นร้อยละ 18.03 รายได้รวม 200,001 – 250,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 11.48 และรายได้รวมมากกว่า 250,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 4.92

ตารางที่ 4.1.6 รายได้รวมของครัวเรือนต่อปีของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

รายได้รวมของครัวเรือนต่อปี	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 50,000 บาท	2	3.28
50,001 – 100,000 บาท	13	21.31
100,001 – 150,000 บาท	25	40.98
150,001 – 200,000 บาท	11	18.03
200,001 – 250,000 บาท	7	11.48
มากกว่า 250,000 บาท	3	4.92
รวม	61	100

4.1.7 ประสบการณ์ในการปลูกยางพารา

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการปลูกยางพารา 1-5 ปี โดยคิดเป็นร้อยละ 63.93 รองลงมามีประสบการณ์ 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.23 และมีประสบการณ์มากกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.84

ตารางที่ 4.1.7 ประสบการณ์ในการปลูกยางพารา

ประสบการณ์ในการปลูกยางพารา	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ปี	39	63.93
6 – 10 ปี	16	26.23
มากกว่า 10 ปี	6	9.84
รวม	61	100

4.1.8 ขนาดพื้นที่สวนยางพารา

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีขนาดพื้นที่สวนยางพาราไม่เกิน 10 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 52.46 รองลงมามีขนาดพื้นที่สวนยางพารา 10-20 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 42.62 และมากกว่า 30 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 4.92

ตารางที่ 4.1.8 ขนาดพื้นที่สวนยางพารา

ขนาดพื้นที่สวนยางพารา	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 10 ไร่	32	52.46
10 – 20 ไร่	26	42.62
มากกว่า 30 ไร่	3	4.92
รวม	61	100

4.1.9 อาชีพเดิมก่อนปลูกยางพารา

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพเกษตรกรรมมาก่อนที่จะหันมาปลูกยางพารา โดยคิดเป็นร้อยละ 62.30 รองลงมาประกอบอาชีพรับจ้าง ค้าขาย รับราชการ และอื่นๆ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 16.39 ร้อยละ 13.11 ร้อยละ 6.56 และร้อยละ 1.64 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.9 อาชีพเดิมก่อนปลูกยางพารา

อาชีพเดิมก่อนปลูกยางพารา	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกรรม	38	62.30
ค้าขาย	8	13.11
รับจ้าง	10	16.39
รับราชการ	4	6.56
อื่นๆ	1	1.64
รวม	61	100

4.1.10 แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องยางพารา

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องยางพารามาจากผู้นำท้องถิ่น โดยคิดเป็นร้อยละ 50.82 รองลงมาได้รับข้อมูลข่าวสารจากเจ้าหน้าที่ส่งเสริม เพื่อนบ้าน และโทรทัศน์ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 37.70 ร้อยละ 8.20 และ 3.28 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.10 แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องยางพารา

แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องยางพารา	จำนวน	ร้อยละ
ผู้นำท้องถิ่น	31	50.82
เจ้าหน้าที่ส่งเสริม	23	37.70

เพื่อนบ้าน	5	8.20
โทรทัศน์	2	3.28
รวม	61	100

4.1.11 พันธุ์ยางพาราที่ปลูก

จากผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่นิยมปลูกยางพาราพันธุ์ RRIM 600 โดยคิดเป็นร้อยละ 50.82 รองลงมาได้แก่ พันธุ์ RRIT 251 พันธุ์ BPM 24 และพันธุ์อื่นๆ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 24.59 ร้อยละ 19.67 และ 4.92 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.11 พันธุ์ยางพาราที่ปลูก

พันธุ์ยางพาราที่ปลูก	จำนวน	ร้อยละ
RRIT 251	15	24.59
RRIM 600	31	50.82
BPM 24	12	19.67
อื่นๆ	3	4.92
รวม	61	100

4.2 ผลการศึกษาข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา

จากการศึกษาเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราจำนวน 61 ราย พบว่า เป็นเกษตรกรที่ได้รับเงินทุนจากนายทุนทางภาคใต้ หรือเป็นสวนยางพาราที่กลุ่มนายทุนทางภาคใต้เป็นเจ้าของจำนวน 38 ราย ดังนั้น จึงได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพาราของเกษตรกรจำนวน 38 ราย เท่านั้น ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านเทคนิค และปัจจัยด้านสังคม

4.2.1 ปัจจัยด้านกายภาพ

ปัจจัยด้านกายภาพ จะประกอบไปด้วย คุณภาพของกล้ายางพารา ความเหมาะสมของขนาดพื้นที่ปลูก ความเหมาะสมของดิน แหล่งน้ำเพียงพอต่อการปลูก อุณหภูมิ ระยะทางจากที่พัก ไปยังสวนยางพารา การดูแลรักษาและทนต่อสภาพแวดล้อม การใช้ปุ๋ยและสารเคมี ซึ่งแสดงได้ดังนี้

ตารางที่ 4.2.1 ปัจจัยด้านกายภาพ

ปัจจัยด้านกายภาพ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	สรุปผล
1.คุณภาพของกล้ายางพารา	2.71	0.65	ปานกลาง
2.ความเหมาะสมของขนาดพื้นที่ปลูก	3.66	0.48	มาก
3.ความเหมาะสมของดิน	2.82	0.39	ปานกลาง
4.แหล่งน้ำเพียงพอต่อการปลูก	3.52	0.50	มาก
5.อุณหภูมิ	3.26	0.45	ปานกลาง
6.ระยะทางจากที่พักไปยังสวนยางพารา	2.76	0.43	ปานกลาง
7.การดูแลรักษาและทนต่อสภาพแวดล้อม	2.82	0.39	ปานกลาง
8.การใช้ปุ๋ยและสารเคมี	2.84	0.37	ปานกลาง
รวม	3.05	0.46	ปานกลาง

ที่มา : จากการคำนวณ

จากผลการศึกษปัจจัยด้านกายภาพ พบว่า มีเพียงตัวแปรความเหมาะสมของขนาดพื้นที่ปลูก และตัวแปรแหล่งน้ำเพียงพอต่อการปลูก เท่านั้น ที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือมีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราอยู่ในระดับมาก นอกนั้นอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด และเมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ปัจจัยด้านกายภาพมีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือมีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านกายภาพไม่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือไม่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพารา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 ซึ่งน้อยกว่า 3.51)

4.2.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ จะประกอบไปด้วย แหล่งเงินทุนที่ใช้ในการปลูกยางพารา ราคายางพาราในปัจจุบัน ความผันผวนของราคายางพารา จำนวนแรงงานในการปลูกยางพารา ในครัวเรือน เอกสิทธิ์การถือครองที่ดิน ราคาปุ๋ยและสารเคมีกำจัดศัตรูพืช ค่าแรงในการปลูก ค่าดูแลรักษาและกรีดยางพารา ภาระหนี้สินของครัวเรือน ซึ่งแสดงได้ดังนี้

ตารางที่ 4.2.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	สรุปผล
1.แหล่งเงินทุนที่ใช้ในการปลูกยางพารา	4.10	0.56	มาก
2.ราคายางพาราในปัจจุบัน	4.26	0.45	มาก
3.ความผันผวนของราคายางพารา	3.68	0.47	มาก
4.จำนวนแรงงานในการปลูกยางพาราในครัวเรือน	2.42	0.50	น้อย
5.เอกลักษณ์การถือครองที่ดิน	3.53	0.51	มาก
6.ราคาปุ๋ยและสารเคมีกำจัดศัตรูพืช	2.76	0.43	ปานกลาง
7.ค่าแรงในการปลูกค่าดูแลรักษาและกรีดยางพารา	3.63	0.49	มาก
8.ภาระหนี้สินของครัวเรือน	3.89	0.31	มาก
รวม	3.54	0.46	มาก

ที่มา : จากการคำนวณ

จากผลการศึกษาปัจจัยด้านเศรษฐกิจในภาพรวม พบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจมีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือมีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราอยู่ในระดับมาก ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจมีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือมีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพารา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ซึ่งมากกว่า 3.51)

4.2.3 ปัจจัยด้านเทคนิค

ปัจจัยด้านเทคนิค จะประกอบไปด้วย มีประสบการณ์ในการปลูกยางพารา คำแนะนำและการให้คำปรึกษาของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ความถี่ในการออกตรวจติดตามของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ การสนับสนุนปัจจัยการผลิตจากภาครัฐ แหล่งความรู้ท้องถิ่น ความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารยางพารา การเข้ารับการอบรมการปลูกยางพารา การมีอุปกรณ์ เครื่องมือหรือเครื่องทุ่นแรงในการปลูกยางเป็นของตนเอง นโยบายการส่งเสริมการปลูกยางพาราจากภาครัฐ ซึ่งแสดงได้ดังนี้

จากผลการศึกษาปัจจัยด้านเทคนิคในภาพรวม พบว่า ปัจจัยด้านเทคนิคมีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือมีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านเทคนิคไม่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือไม่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพารา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 ซึ่งน้อยกว่า 3.51)

ตารางที่ 4.2.3 ปัจจัยด้านเทคนิค

ปัจจัยด้านเทคนิค	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	สรุปผล
1.มีประสบการณ์ในการปลูกยางพารา	3.42	0.68	ปานกลาง
2.คำแนะนำและการให้คำปรึกษาของเจ้าหน้าที่ ภาครัฐ	3.24	0.43	ปานกลาง
3.ความถี่ในการออกตรวจติดตามของเจ้าหน้าที่ ภาครัฐ	3.21	0.41	ปานกลาง
4.การสนับสนุนปัจจัยการผลิตจากภาครัฐ	2.47	0.51	น้อย
5.แหล่งความรู้ท้องถิ่น	3.58	0.50	มาก
6.ความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ยางพารา	2.95	0.23	ปานกลาง
7.การเข้ารับการอบรมการปลูกยางพารา	3.63	0.49	มาก
8.การมีอุปกรณ์ เครื่องมือหรือเครื่องทุ่นแรงใน การปลูกยางเป็นของตนเอง	3.74	0.45	มาก
9.การใช้ปุ๋ยและสารเคมี	2.37	0.49	น้อย
รวม	3.18	0.46	ปานกลาง

ที่มา : จากการคำนวณ

4.2.4 ปัจจัยด้านสังคม

ปัจจัยด้านสังคม จะประกอบไปด้วย จำนวนเกษตรกรที่ปลูกยางพาราในหมู่บ้าน การพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหมู่ผู้ปลูก การสนับสนุนให้ความร่วมมือจากคนในหมู่บ้าน ซึ่งแสดงได้ดังนี้

ตารางที่ 4.2.4 ปัจจัยด้านสังคม

ปัจจัยด้านสังคม	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	สรุปผล
1.จำนวนเกษตรกรที่ปลูกยางพาราในหมู่บ้าน	4.11	0.84	มาก
2.การพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหมู่ผู้ปลูก	4.03	0.88	มาก
3.การสนับสนุนให้ความร่วมมือจากคนในหมู่บ้าน	3.89	0.56	มาก
รวม	4.01	0.76	มาก

ที่มา : จากการคำนวณ

จากผลการศึกษาปัจจัยด้านสังคม พบว่า ตัวแปรทุกตัวมีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือมีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราอยู่ในระดับมาก ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา หรือมีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพารา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 ซึ่งมากกว่า 3.51)

4.3 ผลการศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา และเจ้าหน้าที่ของรัฐ

จากผลการศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา และเจ้าหน้าที่ที่กองทุนสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในเขตอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ คือ พื้นที่ที่ใช้สำหรับปลูกยางพาราส่วนใหญ่ไม่เหมาะสม ประกอบกับสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการปลูกยางพารามากนัก เช่น การขาดความชื้น อุณหภูมิโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ ลมแรง ประกอบกับสภาพพื้นที่ในแหล่งปลูกยางพาราเป็นที่สูง มีความลาดชันมาก ความลึกของดินและการระบายน้ำต่ำ เป็นต้น นอกจากนี้ จากการสอบถามเจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ยังพบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในเขตอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ ก็คือ การที่เกษตรกรผู้ปลูกยางยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปลูกยางพาราที่ถูกต้อง เนื่องจากขาดการให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่รัฐ ทั้งนี้ เพราะว่าพื้นที่ที่ใช้ปลูกยางพาราในเขตอำเภอหล่มเก่าส่วนใหญ่แล้วจะเป็นที่ดินมือเปล่า กล่าวคือ เป็นที่ดินที่ยังไม่มีหลักฐานแสดงสิทธิในที่ดิน ดังนั้น จึงทำให้เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราไม่กล้าที่จะแจ้งการปลูกยางพารากับศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ เนื่องจากเกษตรกรกลัวว่าพื้นที่ปลูกยางพาราของตนเองนั้นจะไปบุกรุกที่ดินในเขตพื้นที่ป่าสงวน จึงทำให้เป็นอุปสรรคที่สำคัญของเจ้าหน้าที่รัฐ ที่จะเข้าไปให้ความรู้แก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะเป็นการสรุปผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ ในอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยจะสรุปผลการศึกษาในส่วนของข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา ตลอดจนปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา นอกจากนี้ได้ให้ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้และข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป ดังนี้

5.1 สรุปผล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ในอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยใช้ข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกเข้าไปสัมภาษณ์เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในอำเภอหล่มเก่า ประกอบไปด้วย เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราในตำบลหล่มเก่า ตำบลนาขาว ตำบลหินฮาว และตำบลศิลา รวมทั้งสิ้น 61 ราย

จากผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราในอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 73.77 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 26.33 และเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 35-44 ปี โดยคิดเป็นร้อยละ 45.90 รองลงมาได้แก่ช่วงอายุ 45-54 ปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 24.59 ช่วงอายุ 25-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.39 และอายุตั้งแต่ 55 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 13.12 นอกจากนี้ เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา โดยคิดเป็นร้อยละ 49.18 รองลงมาได้แก่ ระดับอนุปริญญา/ปวช./ปวส. ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 22.95 ร้อยละ 19.67 และร้อยละ 8.20 ตามลำดับ ทางด้านจำนวนสมาชิกในครัวเรือน พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 72.13 รองลงมา มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1-3 คน และ 7-9 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 18.03 และร้อยละ 9.84 ตามลำดับ และพบว่า จำนวนแรงงานในครัวเรือนของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีจำนวนแรงงานในครัวเรือน 2 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 57.38 รองลงมามีจำนวนแรงงานในครัวเรือน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 24.59 มีจำนวนแรงงานในครัวเรือน 3 คน และ 4 คิดเป็นร้อยละ 11.47 และ 6.56 ตามลำดับ ทางด้านรายได้รวมของครัวเรือน พบว่า ผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีรายได้รวมใน

ครัวเรือน 100,001 – 150,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 40.98 รองลงมามีรายได้รวมในครัวเรือน 50,001 – 100,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 21.31 รายได้รวม 150,001 – 200,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 18.03 รายได้รวม 200,001 – 250,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 11.48 และรายได้รวมมากกว่า 250,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 4.92 นอกจากนี้ เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการปลูกยางพารา 1-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 63.93 รองลงมา มีประสบการณ์ 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.23 และมีประสบการณ์มากกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.84 ทางด้านขนาดพื้นที่สวนยางพาราที่เกษตรกรปลูก พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่มีขนาดพื้นที่สวนยางพาราไม่เกิน 10 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 52.46 รองลงมา มีขนาดพื้นที่สวนยางพารา 10-20 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 42.62 และมากกว่า 30 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 4.92 นอกจากนี้ ยังพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพเกษตรกรรมมาก่อนที่จะหันมาปลูกยางพารา โดยคิดเป็นร้อยละ 62.30 รองลงมาประกอบอาชีพ รับจ้าง ค้าขาย รับราชการ และอื่นๆ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 16.39 ร้อยละ 13.11 ร้อยละ 6.56 และร้อยละ 1.64 ตามลำดับ และยังพบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพาราส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องยางพารามาจากผู้นำท้องถิ่น โดยคิดเป็นร้อยละ 50.82 รองลงมาได้รับข้อมูลข่าวสารจากเจ้าหน้าที่ส่งเสริม เพื่อนบ้าน และโทรทัศน์ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 37.70 ร้อยละ 8.20 และ 3.28 ตามลำดับ รวมถึงพันธุ์ยางส่วนใหญ่ที่เกษตรกรนิยมปลูก คือยางพาราพันธุ์ RRIM 600 โดยคิดเป็นร้อยละ 50.82 รองลงมาได้แก่ พันธุ์ RRIT 251 พันธุ์ BPM 24 และพันธุ์อื่นๆ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 24.59 ร้อยละ 19.67 และ 4.92 ตามลำดับ

จากผลการศึกษาข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ ซึ่งเป็นข้อมูลของเกษตรกรที่ได้รับเงินทุนจากนายทุนทางภาคใต้ หรือสวนยางพาราที่กลุ่มนายทุนทางภาคใต้เป็นเจ้าของ ซึ่งได้ทำการศึกษาปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านเทคนิค และปัจจัยด้านสังคม พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ ได้แก่ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยทางด้านสังคม

เมื่อพิจารณาปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ ประกอบไปด้วย แหล่งเงินทุนที่ใช้ในการปลูกยางพารา ราคาขายพาราในปัจจุบัน ความผันผวนของราคาขายพารา เอกสิทธิ์การถือครองที่ดิน ค่าแรงในการปลูกค่าดูแลรักษาและกรีดยางพารา และภาระหนี้สินของครัวเรือน

เมื่อพิจารณาปัจจัยทางด้านสังคม พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ ประกอบไปด้วย จำนวนเกษตรกรที่ปลูกยางพาราในหมู่บ้าน การพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหมู่ผู้ปลูก และการสนับสนุนให้ความร่วมมือจากคนในหมู่บ้าน

จากผลการศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา และเจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในเขตอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ คือ พื้นที่ที่ใช้สำหรับปลูกยางพาราส่วนใหญ่มีความไม่เหมาะสม ประกอบกับสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการปลูกยางพารามากนัก เช่น การขาดความชื้น อุณหภูมิโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ ลมแรง ประกอบกับสภาพพื้นที่ในแหล่งปลูกยางพาราเป็นที่สูง มีความลาดชันมาก ความลึกของดินและการระบายน้ำต่ำ เป็นต้น นอกจากนี้ จากการสอบถามเจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ยังพบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในเขตอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ ก็คือ การที่เกษตรกรผู้ปลูกยางยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปลูกยางพาราที่ถูกต้อง เนื่องจากขาดการให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่รัฐ ทั้งนี้ เพราะว่าพื้นที่ที่ใช้ปลูกยางพาราในเขตอำเภอหล่มเก่าส่วนใหญ่แล้วจะเป็นที่ดินมือเปล่า กล่าวคือ เป็นที่ดินที่ยังไม่มีหลักฐานแสดงสิทธิในที่ดิน ดังนั้น จึงทำให้เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราไม่กล้าที่จะแจ้งการปลูกยางพารากับศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์ เนื่องจากเกษตรกรกลัวว่าพื้นที่ปลูกยางพาราของตนเองนั้นจะไปบุกรุกที่ดินในเขตพื้นที่ป่าสงวน จึงทำให้เป็นอุปสรรคที่สำคัญของเจ้าหน้าที่รัฐ ที่จะเข้าไปให้ความรู้แก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา

5.2 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1) เจ้าหน้าที่ของรัฐ หน่วยงานของรัฐ หน่วยงานท้องถิ่นและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง อาจจะใช้ประโยชน์จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ เพื่อใช้ในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมการปลูกยางพารา

2) หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องควรมีการศึกษาและทำความเข้าใจในตัวแปรที่สำคัญต่างๆ ที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้ และควรจะใช้ประโยชน์จากการศึกษาดังกล่าวในการวางแผนนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมการปลูกยางพารา เพื่อเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานของตนเองและต่อประเทศ

5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

1) ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพาราในเขตพื้นที่อื่นๆ ที่มีสภาพพื้นที่ และสภาพอากาศที่แตกต่างกันออกไปด้วย

2) ควรมีการศึกษาประสิทธิภาพในการปลูกยางพารา อาทิ ความสมบูรณ์ของต้นยางพารา คุณภาพน้ำยาง ความพึงพอใจในผลผลิตยางพารา เป็นต้น

3) ควรศึกษาเรื่อง ปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการปลูกยางพาราของเกษตรกร

บรรณานุกรม

- เกรียงศักดิ์ รองเดช. 2551. **สิ่งจูงใจต่อการตัดสินใจปลูกยางพาราของเกษตรกร อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เกษตรศาสตร์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กรมการค้าต่างประเทศ. 2555. **เขตการค้าเสรีไทย-จีน และผลกระทบต่อการค้าส่งออกสินค้าไทย**. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : [http://www.dft.moc.go.th/the_files/\\$\\$16/level3/fta_th_cn.htm](http://www.dft.moc.go.th/the_files/$$16/level3/fta_th_cn.htm)
- คดีวิช กันธา. 2548. **การแพร่กระจายและการยอมรับการเพาะปลูกยางพาราของเกษตรกร ในจังหวัดพะเยา**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิตเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จตุพล ทองบุตร. 2553. **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจปลูกยางพาราของเกษตรกรในจังหวัด ศรีสะเกษ**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมเพื่อการพัฒนา). มหาวิทยาลัยราชภัฏ ศรีสะเกษ.
- จุมพฏ สุขแก้ว, สุภาพร บัวแก้ว, พชรินทร์ ศรวารินทร์. 2547. **ศึกษาปัจจัยพื้นฐานการผลิต การตลาดและการขนส่งยางพาราในภาคเหนือ**. รายงานผลการวิจัยยางพารา. สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร.
- ฉลาด นันทโพธิ์เดช. 2546. **สภาพการผลิตและความต้องการบริการส่งเสริมการผลิตยางพาราของ เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ในจังหวัดอุดรธานี**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เกษตรศาสตร์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชลลดา จามรกุล, รัตนาสายคณิต. 2550. **เศรษฐกิจศาสตร์เบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 5. โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์. 2522. **การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ธงชัย คำโคตร. 2544. **การศึกษาเปรียบเทียบการยอมรับเทคโนโลยีการปลูกยางพาราของ เกษตรกรที่เป็นสมาชิกและไม่เป็นสมาชิกกองทุนสงเคราะห์ การทำสวนยางในจังหวัด หนองคาย**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เกษตรศาสตร์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธีรวัฒน์ นาคะบุตร. 2547. **การคิดและการตัดสินใจ**. ภาควิชาคณิตศาสตร์และสถิติ. มหาวิทยาลัย ราชภัฏสกลนคร.

- นมพร ประทุมรัตน์. 2548. **การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนจากการปลูกยางพาราในแหล่งปลูกยางใหม่อำเภอป่าสัก จังหวัดอุดรธานี**. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2546. **สถิติวิเคราะห์เพื่อการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประครอง ส่งเสริม. 2542. **ความต้องการของเกษตรกรต่อการส่งเสริมการผลิตยางพาราในจังหวัดหนองคาย**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เกษตรศาสตร์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พรรณี นุกุลคาม, ประไพพร ศิริคติธรรม. 2551. **การศึกษาสภาพทั่วไปของการปลูกยางพาราในจังหวัดพิษณุโลก**. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา พิษณุโลก.
- พันธิตรา พิชคุณ. 2545. **แนวทางการผลิตยางพาราแผ่นดินเพื่อพัฒนาคุณภาพในอำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพบูลย์ ช่างเรียน. 2521. **วิทยาการจัดการและพฤติกรรมบริหารองค์การ**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ. 2550. **กระบวนการตัดสินใจของมนุษย์**. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : http://www.scaat.th.edu/New/new50/1_2550/sa_dss/DSS1.doc. 3 พฤศจิกายน 2555.
- มาศพล ศิริประภา. 2543. **ความต้องการของเกษตรกรต่อการส่งเสริมการปลูกยางพาราในจังหวัดขอนแก่น**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เกษตรศาสตร์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เลิศ ประจันพล. 2549. **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจปลูกยางพาราของเกษตรกรในอำเภอเมืองจังหวัดเลย**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์. 2532. **แนวความคิดและวิธีการสื่อสารการเกษตร**. สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้. เชียงใหม่.
- วิมลสิทธิ์ ทรายางกูร. 2526. **พฤติกรรมมนุษย์กับสภาพแวดล้อม : มูลฐานทางพฤติกรรมเพื่อการออกแบบและวางแผน**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิโรจน์ ลักขณาอดิศร. 2549. **การจัดการทรัพยากรมนุษย์ตามยุทธศาสตร์องค์การ**. แหล่งที่มา : http://www.e-hrit.com/article_index.asp?id=040101. 17 ตุลาคม 2555.
- ศูนย์ปฏิบัติการสงเคราะห์สวนยางจังหวัดเพชรบูรณ์. 2555. **สถิติการปลูกยางพาราในจังหวัดเพชรบูรณ์**. จังหวัดเพชรบูรณ์.
- เศวานิต เสดานนท์. 2550. **ภาวะผู้นำ**. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.nrru.ac.th/article/leadership/page8.1.html>. 21 กันยายน 2555

สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร. 2554. สถิติยางไทย. (ออนไลน์). แหล่งที่มา :

http://www.rubberthai.com/statistic/stat_index.htm. 6 กันยายน 2555

สาโรช ไสยสมบัติ. 2534. ความพึงพอใจในการทำงานของครูอาจารย์ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ครุการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.

สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง. 2554. พื้นที่ปลูกยางพาราในประเทศไทย. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : http://www.rubberthai.com/statistic/stat_index.htm. 7 กันยายน 2555.

อร จุนธิระพงค์. 2541. ผลกระทบเชิงเศรษฐกิจและสังคมของการผลิตยางพาราในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อารีย์ จันแก้ว. 2551. การเปรียบเทียบการดำรงชีพระหว่างครัวเรือนเกษตรกรชาวสวนยางพารา ที่ผลิตยางแผ่นดิบ และครัวเรือนเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผลิตน้ำยางสด ในตำบลนาหมอบุญ อำเภोजุฬาภรณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช. สงขลานครินทร์ : คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อุทัย หิรัญโต. 2523. หลักการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

Oppenheim, Irene. 1979. *Management of the Modern Home*. 2nd ed. NewYork : Macmillan Publishing.

William, Gore (1969). *The Making of Decision : Reading in Administrative Behavior*. New York : the Free Press of Gleneoe, Collier of Mcmillan LTD.

ภาคผนวก

แบบสัมภาษณ์

โครงการวิจัยเรื่อง ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนปลูกสวนยางพาราของนายทุนภาคใต้
ในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์

คำอธิบาย แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ขอให้ผู้ตอบแบบสอบถามให้ครบทั้ง 3 ตอน
เพื่อให้การดำเนินโครงการวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์และเพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ต่อไป

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกสวนยางพารา

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1.1 เพศ หญิง ชาย

1.2 อายุปี

1.3 ระดับการศึกษา ปริญญาตรี อนุปริญญา/ปวช./ปวส.
 มัธยมศึกษา ประถมศึกษา
 อื่นๆ

1.4 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนคน

1.5 จำนวนแรงงานในครัวเรือนคน

1.6 รายได้รวมของครัวเรือนต่อปีบาท

1.7 ประสบการณ์ในการปลูกยางพาราปี

1.8 ขนาดพื้นที่สวนยางพาราไร่

1.9 อาชีพเดิมก่อนปลูกยางพารา

- เกษตรกรรม ค้าขาย
 รับจ้าง รับราชการ
 อื่นๆ

1.10 แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องยางพารา

- ผู้นำท้องถิ่น เพื่อนบ้าน
 เจ้าหน้าที่ส่งเสริม โทรทัศน์
 อื่นๆ

1.11 พันธุ์ยางพาราที่ปลูก

- RRIT 251 RRIM 600
 BPM 24 อื่นๆ

ตอนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง เพื่อแสดงความคิดเห็นว่าปัจจัยดังต่อไปนี้มีส่วน

สนับสนุนในการตัดสินใจปลูกยางพาราในระดับอย่างน้อยเพียงใด

โดยที่ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. ปัจจัยด้านกายภาพ					
1.1 ความเหมาะสมของขนาดพื้นที่ปลูก					
1.2 ความเหมาะสมของดิน					
1.3 แหล่งน้ำเพียงพอต่อการปลูก					

1.4 อุณหภูมิ					
1.5 ระยะทางจากที่พักไปยังสวนยางพารา					
1.6 การดูแลรักษาและทนต่อสภาพแวดล้อม					
1.7 การใช้ปุ๋ยและสารเคมี					

ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
2. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ					
2.1 แหล่งเงินทุนที่ใช้ในการปลูกยางพารา					
2.2 ราคายางพาราในปัจจุบัน					
2.3 ความผันผวนของราคายางพารา					
2.4 จำนวนแรงงานในการปลูกยางพาราในครัวเรือน					
2.5 เอกสิทธิ์การถือครองที่ดิน					

ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
2. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (ต่อ)					
2.6 ราคาปุ๋ยและสารเคมีกำจัดศัตรูพืช					
2.7 ค่าแรงในการปลูกค่าดูแลรักษาและกรีดยางพารา					
2.8 ภาระหนี้สินของครัวเรือน					

ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
3. ปัจจัยด้านเทคนิค					
3.1 มีประสบการณ์ในการปลูกยางพารา					
3.2 คำแนะนำและการให้คำปรึกษาของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ					
3.3 ความถี่ในการออกตรวจติดตามของ					

เจ้าหน้าที่ภาครัฐ					
3.4 การสนับสนุนปัจจัยการผลิตจากภาครัฐ					
3.5 แหล่งความรู้ท้องถิ่น					
3.6 ความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารยางพารา					
3.7 การเข้ารับการอบรมการปลูกยางพารา					
3.8 การมีอุปกรณ์ เครื่องมือหรือเครื่องทุ่นแรงในการปลูกยางเป็นของตนเอง					
3.9 การใช้ปุ๋ยและสารเคมี					

ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
4. ปัจจัยด้านสังคม					
4.1 จำนวนเกษตรกรที่ปลูกยางพาราในหมู่บ้าน					
4.2 การพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหมู่บ้านผู้ปลูก					

ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนปลูกสวนยางพารา	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
4. ปัจจัยด้านสังคม (ต่อ)					
4.3 การสนับสนุนให้ความร่วมมือจากคนในหมู่บ้าน					

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ประวัตินักวิจัย

หัวหน้าโครงการ

1. นางสาวดอกอ้อ ขวัญนิน
Miss. Dokoo Khunwnin
 2. เลขที่บัตรประชาชน 3 6701 00850 81 1
 3. อาจารย์พนักงานมหาวิทยาลัย สาขาวิชาบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เพชรบูรณ์
 4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก
คณะวิทยาการจัดการ 0 5671 7100 ต่อ 1206
บ้านพัก เบอร์โทรศัพท์ 0 5675 2399
e-mail : nuchkum@hotmail.com
 5. ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี บัญชีบัณฑิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
ปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
 6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ(แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ
 7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดย
ระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย
หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละข้อเสนอการวิจัย
 - 7.1 ผู้อำนวยการแผนงานวิจัย : **ไม่มี**
 - 7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย : ศึกษาวิถีการตลาดและต้นทุนการผลิตยาเส้นแบบ
พื้นบ้าน: ศึกษาในเขตอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์
 - 7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว: ศึกษาวิถีการตลาดและต้นทุนการผลิตยาเส้นแบบ
พื้นบ้าน: ศึกษาในเขตอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์
- ปีที่รับทุน 2553 แหล่งทุน : มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์